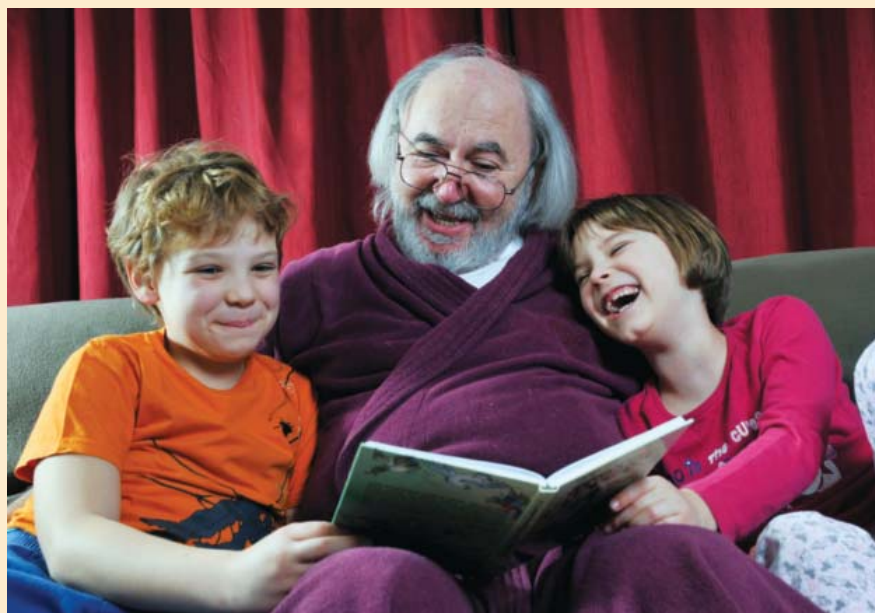

Nógrádi Gábor
Nógrádi Gergely
Nógrádi Bence

NEVESS VELEM!

Vidám írások, mondások, könyvrészletek

2020 farsangjára szeretettel

Presskontakt 2017

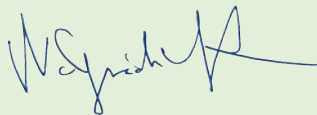
TUDDAD?

Tudtad, hogy ha minden nap olvasol
legalább 30 percet vagy többet
szórakozásból, a saját örömödre,
mesét, novellát, verset, regényt,
azaz szépirodalmat, akkor
jobban fogod érteni a szövegeket,
könnyebben tanulsz, és sikeresebb leszel!*

Ha még nem találtad volna meg, elárulom,
valahol elbújva rejtőzik **A TE KÖNYVED!**
A te könyved, amit szeretni és élvezni fogsz,
és ami boldogabbá teszi **AZ ÉLETEDET.**

KERESD MEG EZT A KÖNYVET

a könyvtárban, a könyvesboltban vagy
a neten, és keresd a hozzá hasonlókat!
A virág sem nyílik ki víz és nap nélkül.
A tehetséged is rejtve marad olvasás nélkül.

* 65 ország 470 ezer 15 éves diákjának a tesztje alapján
megállapított tények. (PISA jelentés)

TARTALOM

Nógrádi Gábor: Hogyan neveljünk?

- Hogyan neveljük a kutyát? / **6**
- Hogyan neveljük a kistestvérünket? / **7**
- Hogyan neveljük a szomszédunkat? / **8**

Nógrádi Gábor: Galambnagymama

A nincsenkutya fogai / **11**

Nógrádi Gábor: Segítség, ember!

- A nyúl / **14**
- A papagáj / **16**

Nógrádi Gábor: Gyerekrablás a Palánk utcában

- Az összeesküvők / **18**
- Nyomozó kopott farmerben / **21**

Nógrádi Gábor: Hecseki és a kedves betörők

- Mit szült a nagyi? / **24**
- Kötözött nyomozó / **26**

Nógrádi Gábor: Emmike nem semmike

- Emmike kutyája / **29**
- Emmikének kistestvére lesz / **32**

Nógrádi Gábor: Petepite

- Egyedül nem lehet csókolózni / **35**

Nógrádi Gábor: Az anyu én vagyok

- Az átváltozás / **40**
- Nincs puszi / **42**

Nógrádi Gábor: Papa, ne már!

- Papa nem kopogtat / **45**

Nógrádi Gábor: Nem vagyok Samu!

- Papa úszni tanít / **48**
- Papa állatvédő / **51**

Nógrádi Gábor: A bátyám, zseni

- Geri feltalálja a tolmácsprogramot / **55**
- Shakespeare-t nem! / **57**
- Az áruló vacsorája / **59**

Nógrádi Gábor: Az öcsém zseni

- Ottó a kukában / **61**
- Micsoda véletlen! / **64**

Nógrádi Gábor: A nagyikám zseni

- Mmmm! Mmmm! / **66**
- Tom és a Nagy / **67**
- A feketeöves / **68**

Nógrádi Gábor: RINGABRINGA NYOMOZÓK 1.

- Kengu elrablása / **70**

Nógrádi Gábor: RINGABRINGA NYOMOZÓK 2.

- Eeobdaaag a diszigliim! (Ellopták a biciklimet!) / **73**

Nógrádi Gábor: A mi Kinizsünk

- A feltámadás / **76**
- A levágott fej beszél / **79**
- Kapa és Liba / **80**

Nógrádi Gábor: A mi Dózsánk

- Legfeljebb karóba húznak / **82**
- Két bolond nem fér meg egy palotában / **85**

Nógrádi Gábor: Gyerünk haza!

- Gyilkos az udvaron / **87**
- A nagy terv / **89**

Nógrádi Gábor: Marci öröksége

- Egy szerelem kezdete / **92**
- Két bérgyilkos egy asztalnál / **93**

Nógrádi Gergely: Vau!

- Védőoltás kötelező / **96**
- Ez azért gáz! / **97**
- Szia, szépségem! / **98**

Nógrádi Gergely: Nyau!

- Kárpica ég / **100**
- Majom helyett Csicsi / **102**

Nógrádi Gergely: Balbés Beni naplója

- Beni írni kezd / **104**

Nógrádi Bence: Te is lehetsz kutyabolond!

- Három karó egy órán / **107**
- Matyi, a saskeselyű / **108**
- Gerzson megeszi a bundát / **109**

HOGYAN NEVELJÜNK?

Hogyan neveljük a kutyát

Mielőtt a kutyának nevezett élőlény tudományos alapokon nyugvó neveléséhez kezdenénk, tudnunk kell, hogy a kutya általában két részből áll: úgy mint első és hátsó részből. (Némelyik kutya fent említett két részét egy cső köti össze. Ezeket nevezzük csuklós ebeknek. Lásd: dakszli.)

A nevelés szempontjából egyaránt fontos mindkét rész. A kutya első részét szavakkal, a hátsó részét egy összecsavart újsággal neveljük. (Megjegyzendő: az elülső részben helyezkednek el a fogak, amelyeket a kutya nem csak evésre használ!)

A kutya nevelését névadással kezdjük. Megszólítás nélkül ugyanis az illető állat azt hiheti, hogy a szüleinket vagy a szerelmünket szólítjuk kutyusnak, kutyinak, kutyulinak.

Igyekezzünk a kutyának egyszerű és rövid nevet adni. Nem célravezető például Doktor Penderecki Aladárnak hívni ebünket, mert mire visszaparancsoljuk az utcáról, már lehúzta a postás nadrágját. De ne nevezzük az ebet Kovács Pistikének se, mert ha az utcán utána ordítunk, hogy aszondja: Gyere ide Kovács Pistike, mert beléd rúgok! – legalább öt dühös Kovács István nevű férfi elől futhatunk hazáig.

A kutya nevelési szempontjából a legfontosabb, hogy tudja: ki az úr a házban. Azaz ki a gazda. Nem szabad azt gondolnia, hogy őt szolgálja az a személy, aki reggel, délután és este sé-

tálni viszi, aki a kuckóját rendben tartja, aki eteti, fésülgeti, mosdatja, simogatja, finom falatokkal jutalmazza, de még nyaralni se megy, mert nincs szíve másra bízni az ebét. Hogy efféle félreértés ne legyen, kemény, pattogó hangon kell utasítani, miközben farkcsóválva ugrándozunk körülötte: „Itt a hús! Edd meg! Nyakörvet fel! Megyünk sétálni! Tessék azonnal kímászni az ágyamból különben én fekszem a szőnyegre!”

A kutya nevelése a kutya számára sem könnyű. Ki kell bírnia röhögés nélkül, ha ez a sürgölődő, őt becézgető és a kedvét örökké kereső személy azt hiszi, hogy a kutya mellett az ember az úr a háznál. Ha kibírja röhögés nélkül, a nevelés befejeződött: a kutya átnevelte az embert.

Hogyan neveljük a kistestvérünket

A különböző harapós élőlények nevelése során, a legnehezebb helyzetbe az kerül, aki a kistestvérét akarja megnevelni csecsemőkorában.

Ez az ideiglenesen négylábú élőlény ellenáll minden tudományos pedagógiának. Sokan kísérleteztek már a szép szó módszerével. Ennek lényege, hogy európai módon megkérjük a kistestvérünket például arra, hogy ne vegyen mindent a szájába.

1. *Egyszerű módszer:* Pötyike, kérlek, ne vedd a szádba a macskát!

2. *Bővített módszer:* Pötyike, kérlek, ne vedd a szádba a macskát, mert piszkos és meg fogsz fulladni!

3. *Agresszív módszer:* Pötyike, kérlek, ne vedd a szádba a macskát, mert úgy fejbe kólintalak, hogy arról koldulsz!

A fent említett pedagógiai célzatú mondatok egyike sem vezetett még célra a világtörténelem során. A szép szó technikája tehát csődöt mondott.

Más tudósok az erőteljes fizikai beavatkozás hívei. Ehhez a nevelési módszerhez egy nyitott tenyérre és az azt mozgó karra van szükség. A nyitott tenyér és a két félgömbből álló kistestvéri testfelület közötti erőteljes összeütközés szolgálna a nevelési célt. Ez a módszer azonban csak ideiglenes sikert hozhat, amennyiben egy üvöltő gyerek nem tud a macskába harapni. A módszer hátránya, hogy az üvöltés megszűnése után még dühösebben és elszántabban veti magát a macskára a nevelhetetlen élőlény.

A kistestvér megnevelésének egyetlen biztos módszere van: megvárjuk, míg felnőtt.

Hogyan neveljük a szomszédunkat

Vannak élőlények, amelyek kifejezetten a mi bosszantásunkra jöttek a világra. Ilyen például a szúnyog és a szomszéd. A két élőlény között az a különbség, hogy a szúnyogot agyon lehet csapni.

A szomszédot arról lehet felismerni, hogy a szomszédunkban lakik. Ha elköltözik, akkor már nem szomszéd, hanem ugyanolyan normális ember, mint a többi lökött főszer, akik körülöttünk lökdösődnek a világban.

A szomszéd, a denevér egyenes ági leszármazottja: csúnya, szőrös és éjszakai életet él. A különbség csak annyi, hogy a denevér éjszaka nem veszekszik a családjával, és nem üvölteti a tévéjét.

A szomszéd neveléséhez nagyon kevesen értenek. A szomszéd nevelését a legtöbben a „kihívom a rendőrséget, te állat, ha nem hagyod abba!” nevezetű pedagógiai módszerrel kezdi, és a baleseti sebészeten végzik.

Pedagógiai szempontból a szomszéd hasonlít a szűnyögállatra: nem lehet szóbeli meggyőzéssel átnevelni.

Tegyük fel, udvariasan megállítjuk a szomszédunkat az utcán. Először megkérdezzük, hogy hogy tetszik lenni, mert mi finom emberek vagyunk, nem olyan dúvad, mint ez az éjszakai bölény. Aztán szépen megkérjük, hogy este tíz óra után, ha lehetséges, halkabban ordítson, mert lehet, hogy a környéken valaki aludni akar. Erre ő felháborodik, és azt üvölti, hogy ő sohasem ordít. Egyébként is: kikéri magának azt a pimaszságot, amellyel beleszólunk a családi magánéletébe.

Ezek után, ha a betonrepszto televíziózgatására célozgatunk, akkor ez a bőrpátkány kijelenti, hogy nincs is tévéje. A tetőantennát csak azért rakta fel, hogy arra szálljanak a fecskék, ha jönnek Afrikából. Merthogy állatbarát. Szerintünk is, de barát nélkül.

A szomszéd átnevelésének egyetlen hatásos módszere van: a saját fegyverével kell legyőzni. Mi is ezt csináltuk. Este családtagjainkkal kinyitottuk az ablakokat, és a következő fel szólító mondatokat üvöltöttük egymásnak:

Megint nem mostad el a poharat magad után te átkozott!

Megöllek!

Én öllek meg téged!

Az anyád inkább egy borjút szült volna!

A te anyád!

A te anyád!

És folytattuk ezzel a színes magyar szókészlettel hajnalig.
Amikor berekedtünk, felhangosítottuk a televíziót olyan hangerőre, hogy földrengést jeleztek Nagykanizsán.

Mondhatom, ez jó kis lecke volt a mi üvöltő denevérünk számára! Hihhi!

Most aztán megtapasztalhatta, hogy mi az, ha valakinek a szomszédja elmebeteg! Höhöhő!

Pedagógiai zsenialitásom, mint mindig, most is győzött! Huhuhu!

Másnap este a szomszédunknak a hangját se hallottuk! Hahaha!

És azóta is csendesek az éjszakák itt az elmeógyógyintézet zárt osztályán! Bruhaha, hihi, huhu, höhö!

<http://nogradi.hu/olvastad/666-hogyan-neveljuk>

GALAMBNAGYMA

A nincsenkutya fogai

– Csitt! Figyelj csak! – emelte átlát-
szóan finom ujjait a szája elé az én cinke-
fejű unokahúgom, Zsuzsikám, és cinke-
szemével az erkély felé intett. – Van egy
kiskutyám!

– Nocsak! – szakadt ki belőlem a szó,
ami azt jelentette, hogy „hiszem, ha
látom”, meg azt is, hogy „mi a szösz?”,
meg azt is, hogy „örülök, ha örülsz”. Leg-
főképpen azonban valami olyasmit jelentett, hogy itt ugyan
nincs egy szál kutya se, mert az én húgom, a Zsuzsika ma-
mája, lakótelepi lakásba nemigen enged ebet. De ugyanakkor
mégiscsak kell itt egy kiskutyának lenni, ha Zsuzska mondja.
Odaálltunk az erkélyajtóhoz, néztem jobbra, néztem balra,
itt egy doboz, ott egy üveg, amott kisszék, kicsi asztal, hol a
kutyus?

– Alszik – mondta az én kis cinkém –, sokat sétáltunk oda-
lent az utcán, és most elfáradt. Szép fehér a szőre.

– De jó neked! – súgtam Zsuzskának ide-oda pislogva. –
Mégiscsak sikerült azt a kiskutyát kikönyörögnöd az anyád-
tól?

Merthogy hónapok óta kerülgette már Zsuzska Panni hú-
gomat ezzel a nagy és merész kívánsággal: vegyen neki egy
kutyát! Kérte, mióta az apja elköltözött tőlük egy szombat
délután.

– Ti meg mit csináltok ott az ablaknál? – toppant be a húgom, tenyerén egy tál baracklekváros süteményt egyensúlyozva. Fél szemmel láttam, hogy Zsuzska összerántja a cipzárt a csőrén, így hát én is tartottam a titkot. De a húgom nemcsak a húgom volt, hanem anya is, rögtön tudta, merről fúj a szél.

– Ugyan, hagyd már, Zsuzsi – mondta mérgesen –, ott vannak a játékaid, a babáid, nincs itt helye semmiféle kutyának! Hogy érezné magát egy kutya a nyolcadik emeleten? Ki vinné le napközben, amikor én dolgozom, te meg az oviban vagy? Hol tudna itt ugrálni, játszani, amikor még nekünk is szűk a hely? Talán nem szereted az állatokat, hogy ilyen rosszszat akarsz egy kutyának? Kertes házba, oda való az ilyen állat, ott vidámkodhat kedvére. Nincs igazam?

És mondta a húgom, aki igen nagy beszédű egy emberlány volt világegyetében, merthogy piac mellett nőttünk fel, ahol a népek a beszélőkéjükkel keresik meg a kenyerük javát.

Zsuzska lehajtotta a fejét, és hallgatott, mint azok a gyerekek, akik már régen és kívülről tudják, hogy mi után mi következik a szülői beszédben.

De én ezt már mégsem hagyhattam annyiban.

– Mit beszélsz, Pannikám? Hogyhogy nem lehet itt kutya, amikor MÁR VAN ITT EGY KUTYA!

Erre aztán a húgom elbámulta magát. Még a szava is elakadt. Zsuzska pedig felkapta a cinkepicit, és úgy csillogtak a fogai, mint gyöngysor a Hamupipőke nyakában.

– Te nem tudtad? – csodálkoztam a húgomra. – Egy szép kis fehér kutyus. Kint lakik az erkélyen. Zsuzsi szokta sétáltatni. Most éppen elfáradt, és alszik. Azért nem ugat.

– Na, ne bolondozzatok! – tolt félre a húgom, és odament az erkélyajtóhoz. – Még hogy kutya?!

De én megfogtam a kilincset, úgy magyaráztam:

– Mondom, hogy alszik, most ne zavar! Hidd el nekünk, hogy ott van az a kutya, és kész!

Éreztem a húgom kezét a karomon – remegett, láttam a Zsuzska szemét, kikerekedett, és hallottam a szívemet. Mi lesz, ha kiderül, hogy nincs is ott kutya?

– De én már csak megnézem – mondta csendesen a húgom, és félretolta a karomat. Kinyitotta az ajtót, kiment az erkélyre, és leguggolt a dobozhoz. Belenyúlt, mintha meg akarná simogatni a kutyát, a kis fehér szőrűt, az elfáradtat, a hangtalanul alvót, de hirtelen elkapta az kezét, és felkiáltott:

– Megharapott! Nézzétek, belekapott az kisujjamba!

– Ugye megmondtuk! – rikkantottam vidáman, és ragyogó szemű, boldog Zsuzsikámra néztem.

Ha szerintünk kutya van az erkélyen, akkor abban hinni kell.

Aki nem hisz, megjárja.

<http://nogradi.hu/index.php?r=26&c=668>

SEGÍTSÉG, EMBER!

A nyúl

Ez igaz? Már megint húsvét lesz? Ugye, nem? Mért kell minden évben húsvétot tartani? Mért nem lehet csak minden második vagy harmadik évben? Vagy még ritkábban! Mondjuk, soha! Már előre félek. A húsvét feketével van a nyuszik naptárába felírva. Még hogy: „Nyuszi ül a fűben, fűben szundikálva...”! Ül a fenét! El akar bújni a sok elkényeztetett kölyök elől, akik már márciusban azért rágják a mami meg a papi fülét, hogy nekik nyuszikát vegyenek húsvétra!

Nagy ötlet! A csokinyuszi nem elég?

Mert mit csinál a bugyuta gyerek az ő kis tapsifülesével? Gondozza? Ellátja? Nevelgeti? Persze! Mint a pattanásait! Nekimegy, mint borjú az anyjának!

Én megmondom, mit csinálnak velünk a gyerekek! Nyomorgatnak! Én is hiába makogom a gazdámnak, Bécikének, hogy: „Öreg! Térj magadhoz! Ne gyömöszölj! Nem én vagyok Zsuzsika a szomszédból!” Ő csak fogdos, meg puszilgat, meg cipel magával, mint a táskáját meg a nátháját.

Aztán azt hiszi, hogy ha berak egy papírdobozba, a papundeklihez verdesem a füleimet az örömtől. Még csodálkozik az a lágytojásagyú, hogy néhány nap múlva olyan bűdös leszek, mint ő, ha rájön a vízundor. Ha már valaki nyulat vesz annak a félkegyelmű utódának, nem vehetne hozzá egy kis

műanyag aljú ketrecet, amit minden nap ki lehet tisztítani? Mért gondolják, hogy én eldobom magam a boldogságtól, mert a saját vízeletemben heverészhetek? Én is félek a betegségekől. Én is jobban szeretek bolha és tetű helyett káposztát kapni húsvétra, ha már nem tudom az emberiséget lebeszélni erről az ünnepről.

És ha már az evésről van szó!

Aki az ebéd maradékát megeszi, picinyeim, az nem én vagyok, hanem a nagymama! Hoppá! Most újat mondtam, ugye? Nekem káposzta kell, meg saláta, sárgarépa, fehérrépa, gyümölcs vagy fű és lóhere, ha már az a megtiszteltetés ért, hogy én lettem a húsvéti nyuszi. Egy kis búza, kukorica vagy zab sem árt. Persze megdarálva! Ezzel nem fogom kienni a családot a vagyonából.

És persze a legfontosabb: a tiszta ivóvíz. Amit szívből ajánlok húsvét hétfőjén pálinka helyett minden Vedelő Vendelőnek. Azzal aztán tényleg koccinthatnak, hogy: egészségünkre!

Végül be kell vallanom, a legnagyobb gondunk nem is a gyömöszölés meg a nem nekünk való hamihami, hanem a kérdés, hogy mit csinálnak velünk húsvét után. Mert ha az ünnepnek vége, mi mehetünk az utcára vagy a tálba! És ezt nevezik ők humanizmusnak. Hát mikor rántottunk mi ki ebédre emberpopsit nyulamizmusból?

Javaslom a magyar Parlamentnek, hogy ezennel hivatalosan töröljék a húsvéti ünnepet a naptárból. Ha pedig ez lehetetlen, akkor nyuszi helyett vegyenek húsvétra a gyerekeknek kistestvért. Igen, igen! Azt is nagyon jól lehet gyömöszölni, annak nem kell ketrec, és egy idő után még az ebédmaradékot is megeszi a nagymama elől!

A papagáj

Halló!... Halló!... Siófok? Kérrrem Csucu Zsuzsikát!...

Jaj, te vagy az gazdikám!

Áldjon meg az Isten, gyerrtek már haza, mert nem bírrrom tovább a Saci nénédet, akinek voltál szíves odapaszírrozni két hétre!...

Igen, sírrrok! Mit vártál? Azért a sok kedvességért ezt érrrdemeltem?...

Még kérded, hogy mi a baj? Szörrrnyű állapotok vannak!

A Saci néni egy gyilkos nőszemély! Kiteszi a kalitkát a tűző napra – ez őrrrült!

Aztán: mindennap meg akarr fürdetni, benyom a zuhany alá, és amikor elmenekülök, lepkehálóval rohangál utánam, mint egy hasmenéses Tarzan az őserdőben. Nem érti meg, hogy én nem vagyok te! Én egyedül fürdök...!

Aztán ott van a homok! Tudod, mit csinált a nénikéd?

Kiöntötte a kalitkából az összes homokot, és mosogató-szeres vízzel kimosta az én otthonocskám alját!

Nagytakarítást csinált, pedig már egy dedós állatbarát is tudja, hogy a homok nekem nemcsak illemhely, hanem az emésztésem nélkülözhetetlen része.

Azóta székrekedésem van!

De ez még szerencse, mert Sacika-Bacika ugyanazt adja nekem is enni, amit ő eszik.

Tegnap például halászlé volt!

Már a szagától kifeküdtem, de amikor belenyomta a csőrömet, elátkoztam a pillanatot, amikor nem parlagi sasnak születtem.

Tudod, mit csinálna egy tisztességes parlagi sas Saci né-nivel?...

Pontosan! Zsuzsókám! Ments meg! Ígérem, jó leszek! Nem verrem le a porcelánpipit, ha nem kergetsz, és nem csinálok a zongorára!... Csak gyerrtek haza!...

Képzeld el, Saci nénéd kölcsön kért a szomszédból egy mamagájt, vagyis egy nőstény papagájt, hogy majd ő, dr. Saci-Baci beszélni tanít mindkettőnket! A mamagájjal, persze nem megy sokra, mert csak hímet lehet beszélni tanítani, de ezt nem árulom el neki. Hadd kínlódjon!

Én meg, tudod, mikor mondom utána a szövegeit?! Néha egy órán keresztül nyivákolja nekem, hogy „Saci néni szép! Saci néni fiatal! Saci néni szép! Saci néni fiatal!”

Amikor már nem bírom tovább, akkor azt rikácsolom, amire te tanítottál: „Hülye, aki mondja! Hülye, aki mondja!” Erre persze megsértődik, és otthagy.

Csak már én hagyhatnám végre itt! Mikor jöttök?...

Még három nap?! Azt nem bírom ki!

Zsuzsó! Repülök utánatok! Mondd a címet! Siófok...

<http://nogradi.hu/olvastad/667-segitseg-ember>

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi szülei elváltak, és a mamája hamarosan újra férjhez akar menni. Csakhogy a fiú tudja: a szülei még mindig egymást szeretik.

Az összeesküvők

Egy nappal a gyerekrablás előtt, augusztus másodikán, a déli órák utáni nagy melegben kis csoport álldogált a közeli játszótér egyetlen, árnyékot adó fácskája alatt. Egyedül Pirók Andris, az örökmozgó csodacsatár cselezte ki a közönyösen álldogáló fácskát focilabdájával, amelyet néhány nappal azelőtt, a tizedik születésnapjára kapott.

– Pirók 2. viszi a labdát! – rikácsolta közben. – Viszi, viszi, hatalmas cselsorozat után... hopp, egy utolsó csel... elfekteti a kapust, és belsővel, finoman, a bal alsó kapufa mellett begurítja a lasztit a hálóba. Góáóáóó!!!

– Mondd, Pirók II. – szólt oda Lajcsi –, befagyna a feneked, ha egy kicsit abbahagynád az ugrálást?

András odasomfordált a labdával a többiek közé, és felhúzott szemöldökkel elnézett mellettük.

– Kösz – mondta Lajcsi, és megszívta az orrát. – Ne haragudj, de most igazán fontos dolgokról dumálunk.

Öten álltak történetünk főszereplője körül, s hogy végre Pirók is lebénult, folytathatták a beszélgetést.

– És mi lenne, ha megmondanád az anyukádnak? – kérdezte Lajcsitól a közepén kettéválasztott hajú Kocsonyás Gergő, és olyan okosan nézett, ahogyan komoly dolgokról beszélgetve nézni illik.

– Mit mondana meg? – nézett rá megvetően, karba tett kézzel Pirók Zsófi, a társaság legidősebb tagja, aki tiszta blúzában és szoknyájában kirítt a piszkos térdű fiúk társaságából. – Azt, hogy ki akar szökni az édesapja után? Vagy azt, hogy az édesanyja ne menjen feleségül az Állókígyóhoz? Azt hiszed, beleszólhat az ilyesmibe egy gyerek?

– Hát... – mondta Gergő. – Miért ne?

– Okos! Okos! – csúfolódott Anti, Dávid bácsi kilencéves unokája, aki kinőtt atlétatrikójában úgy festett, mint egy zsugorított díjbirkózó. – A mamájának mindent elmond szépen, aztán bezárják egy szobába szépen...

– ...ahogy téged szoktak szépen – fejezte be a mondatot Andris (Hajrá, Pirók 2!), és már futott is a meglóduló Dávid Anti haragja elől.

– Anyámmal nem lehet beszélni – mondta Lajcsi. – Tudjátok...

Itt egy pillanatra megállt, mert az embernek meg kell gondolnia, mit mond az édesanyjáról.

– Tudjátok, már ő is úgy érzi, hogy nem kellett volna elválnia. Szereti az apukámat. Én tudom. De ezt sohasem mondaná meg. Még nekem sem. Aztán meg ott van Róza néni és Sanyi bácsi. Szövik a pókhálót.

– Én is ezt mondtam a múltkor – jegyezte meg Zsófi. – Hogy szövik.

– El kellene őket kapni egy sötét utcasarkon – heveskedett Anti. – Mondjuk, ott nem lenne villany, aztán csak úgy gyanútlanul sétálnának haza – trallala, trallala! –, mi meg elbújnánk a kapukban, és egy jelre rájuk rohannánk!

– Á! Erre már én is gondoltam – szolt Lajcsi. – Nem megy. Mit csinálnánk, ha elkapnánk őket? Megvernénk? Na és? Nem ér semmit. De ha én el tudok menni édesapámhoz, és beszélek vele, és elmondom, hogy...

Itt Lajcsi szava elakadt, nagyot szívott az orrán, és elnézett a hinták felé. A többiek is összevissza nézdegéltek: a lábukra, egymásra meg a fára, míg újra meg nem jött Lajcsi hangja.

Kevés rosszabb dolog van annál, mint ha valaki sír mellettünk, és nem tudunk rajta segíteni.

– Tudom, hogy vissza fog jönni. Amit én kérek tőle, azt mindig megcsinálja. Te is emlékszel, Andris, amikor a magasugróléceket megcsinálta.

– Igen – bólogatott Pirók 2, aki visszamerészkedett a csoporthoz, és megállt Lajcsi mellett, de Antitől kissé távolabb.

– Na ugye. Kimegyek, és megmondom neki, hogy házasodjanak újra össze. Elmesélem, hogy milyen hülye az Állókígyó, meg a Róza néni mennyit eszik...

A többiek nevettek, és Lajcsi is elmosolyintotta magát.

– Biztosan visszajön. Ő nem is akart elválni. Én ott voltam a tárgyaláson! Ő nem akart elválni.

– Hát persze – mondta Zsófi –, miért akart volna? A mamád szép.

– Na ugye – mondta Lajcsi –, én is ezt mondom! És nem csak szép, de szereti apát.

Nyomozó kopott farmerben

Portoroki csak az írásszakértő kirohanása után vette észre a szekrény árnyékában álldogáló borzas alakot.

A kopottas farmernadrágját kapargató vékony férfi úgy 33-34 éves lehetett.

Szeme szürke volt, abból a fajtából, amely izgatott hangulatban zöldesen villog, az arca borostás és nyúzott, látszott, nemigen aludhatott az éjszaka.

– Helló – jegyezte meg halkan, és biccentett a főnöke felé.

Portorokin átsuhant a gondolat, hogy a legjobb az lenne, ha ő most felemelné az íróasztalt, és palacsintát csinálna ebből a pasasból, aki „hellózva” köszönt egy rendőr száza-dost, de aztán meggondolta magát.

No, nem Hecsekit sajnálta; az emberiség csak hálás lehetne azért, hogy megszabadítja ettől a szörnyetegtől. Az asztal volt nehéz.

– Hecseki Boldizsár alhadnagy! – üvöltötte. – Hogy áll maga?

– Köszönöm szépen, jól – mondta zavartan Hecseki, mert nem egészen értette a kérdést. – Bár állhatnék jobban is...

– Vigyázz! Jelentést kérek! – üvöltötte Portoroki olyan hangon, hogy egy gyöngébb idegzetű pók félelmében felakasztotta magát a hálójára.

Hecseki összezárta a bokáját.

– Hecseki Boldizsár alhadnagy szolgálattételre jelentkezem.

– Hol volt?

– Mikor?

– Most én kérdezek, és maga válaszol.

- Igenis!
- Tehát: hol volt?
- Moziban.
- Ma reggel?
- Nem. Tegnapelőtt délután.
- Maga anyaszomorító! Én a ma reggelt kérdeztem.
- Na, ezt nem tudtam, százados úr. Hogy mikor hol voltam.

– Maga meg akar ölni – hörögte Portoroki, és bekapott két idegcsillapítót. – No most mondja el, legyen szíves, alhadnagy úr – sziszegte aztán –, hogy miért nem jelent meg ma reggel a szolgálati helyén. De vigyázzon, mit beszél, mert ha nem tud elfogadható magyarázatot adni, akkor visszaminősítem zászlósnak, őrmesternek, közrendőrnek, és mehet az utcasarokra!

– Százados úrnak jelentem, az éjszaka betörtem a Medve utcai ékszerboltba, hogy kipróbáljam az új biztonsági berendezésüket.

– Mi? Mi? Mit csinált? – üvöltötte a százados. – Betört? Hát normális maga, alhadnagy?! Hát ki szülte magát?

– Az anyukám – mondta Hecseki.

– Kuss!

– De főnök...!

– Főnök magának a nagynénikéje! – csattant fel Portoroki. – Ezért még számolunk! De előbb kézbe veszi a gyerekrablás ügyét! Ettől a pillanattól kezdve magát teszem felelőssé a nyomozás eredményéért. És öltözzön át. Egy rendőrtiszt nem járhat koszos farmerban!

– Elnézést, Portoroki úr, de nem koszos, csak kopott.

– Koszos, kopott, nekem mindegy. Abban sem járhat. A maga térdén egy akkora folt van, hogy be lehetne vele pelenkázni egy csecsemőt. Átöltözik! És óránként jelentést tesz a nyomozás állásáról. És nehogy megint valami őrültséget eszeljen ki! Mert ha nekem ezt az ügyet elpuszkázza, akkor én magát...

– Tudom – jegyezte meg Hecseki –, le tetszik fokoztatni közrendőrnek.

– Tűnjön el! – üvöltötte a százados.

És Hecseki teljesítette a parancsot.

<http://nogradi.hu/olvastad/674-gyerekrablas-a-palank-utcaban>

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

A család egy vizes alagsori lakásban lakik.

Hamarosan érkezik az új testvérke.

Egészséges lakásra volna szükség. De honnan, miből?

Mit szült a nagyi?

A nagymama felöltözött, a taxi megérkezett, a nagyi és a gyerekek elgurultak vele, de a kórházba nem engedték be az izgatott társaságot.

Egy másfél méteres portás állt a kapuban magas sarkú férficipőben, kék köpenyben és simléderes hivatalos sapkában. Csak a kivont kard hiányzott a kezéből.

– Tizennégy éven aluliak nem látogathatják a közkórházakat – hadarta emelt hangon, és a fejével aprókat bólintott, mintha a vesszőket és a pontokat tenné ki a megfelelő helyre. – Tizennégy éven felüliek csak a látogatási időben, szerdán öttől hétig, pénteken öttől hétig...

A nagymama mindig tisztelte a hivatalt. Egy házmester maga is hivatalos személy egy kicsit. Ha nem lehet bemenni, annak oka van. De azért vannak kivételes esetek. Ilyen, ha az ember lánya szül.

- Mennyi? – kérdezte a nagymama.
- Mi mennyi? – kérdezte a portás.
- *Bemennyi!*
- *Semennyi!*

A nagymama és Marci összenéztek: hűha, ez egy becsületes ember! Ritka madár. Most mit csináljunk?

– Figyelj ide, Öcsi – szólította meg a nagymama a simléderest a hivatalos személyeket megillető hanghordozással. – A lányomat ma hajnalban behozták szülni. Netalántán megtudhatnám, hogy mizujs?

A portás levegőt vett. Megérezte, hogy nem akárkivel van dolga. Aki őt le meri öcsizni, az legalábbis a miniszter sógor-nője. Ha nem az anyja! Vagy maga a miniszter?

– Telefonálunk – mondta határozottan. – Neve?

– Szakállas Ignácné.

A portás az ablakon át kiemelte a kagylót, hogy szemmel tarthassa a három behatolót, és tárcsázott.

– Halló! Csókolom, nővérke! Józsi vagyok. Tessék mondani, Szakállas Ignácné megszült már?

Bori meg Marci döbbenten néztek a nagymamára, aki érdeklődéssel várta a fejleményeket. Kíváncsi volt, hogy ő megszült-e aznap hajnalban, és ha igen, fiú lett vagy lány? – Nincs? – kapta fel a fejét a portás, majd megvetően odavetette az öregasszonynak: – Ilyen nevű nincs is itt.

– Dehogynem! – mondta a nagymama. – Én vagyok az. A lányomat Fabula Antalnének hívják.

A portás homlokán apró verejtékcseppek villantak fel.

– Fabula Antalnéről érdeklődnek – dörögte a telefonba.

– Igen... igen... igen... Megmondom. – És letette a kagylót. Aztán kihúzta magát, és odavetette: – Nem adhatok felvilágosítást. Azt mondták. Nem tudhassuk, hogy maguk valóban rokonok-e?

Ez már az öregasszonynak is sok volt. Világháború, bombázások, pincelakás, házmesterség, nyomor – valahogy túl lehetett élni. De hogy egy kórházi törpeuszkár őt hülyére vegye, az bántotta egy kicsit.

Megfogta a portás köpenyét óvatosan elől marokra, hogy el ne szakadjon, aztán felemelte a kollégát húsz centire, hogy átélje a gravitáció élményét, és szembenézhesen a sorsával.

– Jól van a lánya! Hör, hör! – fuldoklott a portás halkan, bocsánatkérő hörgéssel. – De még nem szült... Hör, hör... Talán este fog!... Hör...

Az öregasszony elengedte a portást, és megköszönte a felvilágosítást

– Tudtam, hogy szót fogunk érteni – tette hozzá. – Magyarok vagyunk. Testvérek vagyunk. Éljen a haza! – És a gyerekekkel együtt otthagya a tátogó kapuőrt.

Néha kegyetlen az élet. Nem szabad az útjába állni.

Kötözött nyomozó

Hecseki, miután a rendőrautó hazavitte, és kinyitotta a lakása ajtaját, bekiáltott a gyerekeknek a szobába.

– Marci! Te még durmolsz? Tíz óra! Kelj fel, te hétalvó! Csinálok reggelit.

Kezet mosott, aztán a konyhába sietett. Nem talált túl nagy választékot a reggelihez. Este mindent megettek. Kétnapos kenyér, ujjnyi lekvár az üveg alján, két tojás a hűtőszekrényben, másfél sárgarépa – nagyon egészséges –, hat szem dió és egy fél doboz sós keksz. Mindezt gondosan és szerinte ízlésesen elhelyezte egy tálcán, majd bekopogtatott a szobába.

– Nagyságos uham, a heggeli előállt! – raccsolt, mint egy békebeli komornyik, és benyitott az ajtón.

Ez volt az a pillanat, amikor volt oka megbánni, hogy sohasem ment cselgáncsedzésekre a főkapitányságon. Nagy fehér paplanhuzat borult a fejére, a tálca messze repült, és kezek ragadták meg, talán nyolc vagy tíz is.

Hecseki néhány másodperc múlva egy szárítókötéllel alaposan összekötözve ült a szőnyegen. Közben egyetlen hang sem hallatszott, csak némi izgatott lihegés és cuppogás.

Amikor támadói lehúzták a vásznat a fejéről, a hadnagy a nagymamát és az öt gyereket látta maga előtt.

– Jé, vendégeim vannak! – mosolygott körbe. – Erre nem is számítottam. Milyen kedves meglepetés! Régen találkoztunk. Minek köszönhetem a látogatást? Szívesen megkínálnalak benneteket valamivel, csak most egy kicsit mozgásképtelen vagyok.

– Kuss! – mondta Marci.

– Ejnye! – csóválta a fejét Hecseki. – Nem vagy valami jól nevelt. En itt reggelit szolgálok fel neked, te pedig így beszélsz velem? Nézd, mit csináltatok a finom sárgaréppával!

Az öregasszony a kényelmes, nagy fotelből összehúzott szemmel méregette a cseverésző férfit.

Tetszett neki, hogy a foltos fenekű nem ijed meg. Hogy viccelődni tud ilyen helyzetben. Meg ahogy a reggelit hozta az unokájának!...

Kedves fiú. Igazán jó barátja lehetne a családnak, ha nem volna áruló és csalo gazember.

– Sajnálom, hogy össze kellett kötözni – mondta hangosan, és széttárta a kezét.

– Én is – bólintott Hecseki. – Éppen mondani akartam, hogy tessék levenni rólam a szárítókötelet, mert nem fogom tudni mire kiakasztani a ruhát.

– Most talán zárja el a humorforrását, mert belefojtjuk – mosolygott rá az öregasszony. – És ne beszéljen mellé. Pontosan tudjuk, hogy kicsoda.

– Nagyszerű! – örült Hecseki. – Akkor majd tessék megmondani a feleségemnek, mert ő mindig azt kiabálja, hogy: ki vagy te, hogy ezt csinálhatod velem?!

– Munyika! – könyörgött Tamás. – Kínozzuk meg egy kicsit! Úgy szokták a filmekben. És meg is érdemli.

– Milyen kedves fiú! – kacintott Tamásra Hecseki. – Már kezdem sajnálni, hogy tegnap kiszabadítottunk.

– Kínozzuk meg? – kérdezte az öregasszony, és kíváncsian az unokáira nézett. – Ki szavaz amellett, hogy megkínozzuk a foltos fenekűt? Emelje fel a kezét!

– Bocsánat! – szólt közbe Hecseki. – Amint tetszik látni, én ellene szavazok.

– Kuss! – mondta Marci, de ő sem emelte fel a pracliját.

– Milyen gazdag szókincse van a mai gyerekeknek – nézett körbe elismerően a hadnagy, és látta, hogy Tamáson kívül senki sem emeli fel a kezét, sőt a nagyszájú fiú is leengedi lassan.

– Rendben – bólintott megnyugodva a nagymama –, akkor kezdjük el a kihallgatást!

De nem kezdték, mert felvisített a csengő.

Érdekes, az életben sohasem szólal meg a csengő, ha baj van, a regényekben és a filmekben meg szinte mindig.

EMMIKE NEM SEMMIKE

Emmike kutyája

Emmike egy hatalmas, szürkésbarna bundájú, loncsos, lompos és bozontos ebfélével jött haza ma délután. A kutya nagyobb volt, mint a kislányom. Először borjúnak néztem, de vakkantott.

– Nem! – mondtam, mielőtt Emmike megszólalt volna. – Nem! Nem! Nem!

– Találtam az utcán! – ragyogott kicsi lányom, aki úgy látszik, csak azt hallja

meg, amit akar. Tiszta anyja!

– Kidobták szegényt gonosz emberek – folytatta kislányom érzékeny lelkem ellen vívott szokásos pszichológiai hadműveletét.

Most azonban én is kihúztam a kardomat. Ide kutya nem jön be! És ki is mondtam:

– Ide kutya nem jön be!

– Nem? – nézett rám, és szemében felvillant a francia forradalom tüze, meg az anyja pillantása, ha mást akarok, mint ő. – Akkor elmegyünk! – mondta, és elindult a kapu felé.

– Emmike! – dörögtem apai haraggal, bár tudtam, hogy egy-nulla a javára. – Ha kimégy azon a kapun, többet nem jöhetsz be!

Ezt a mondatot egy tévésorozatban hallottam. Ott a tévokzló lány visszafordult, és atyja keblére borulván zokogva megtért az ősi házba bele.

Emmike azonban csak annyit vetett hátra a válla fölé, hogy:

– Nem is jövünk vissza oda, ahonnan kidobnak szenvedő állatokat. Inkább kivert kutyák leszünk! És keresünk jobb gazdákat.

Kettő-nulla.

Na, ettől örülök meg! Mindent kiforgat! Mindent ellenem fordít! Folyton jár az agya! Népeket, nemzeteket le lehet szoktatni a gondolkodásról. Egy Emmikét nem lehet?

– Emmike! – szóltam utána halkabban. – Beszéljük meg ezt a dolgot, mint férfi a férfival.

Emmike megállt. Ő se hülye, csak konok.

– Hol van itt férfi? Én kislány vagyok, te meg apa. Legfeljebb Bundás a férfi – bökött a kutyára –, mert neki fütyije van.

Felsóhajtottam, és leültem a lépcsőre. A férfiaságomról a kislányommal nem nyitok vitát.

Ők is leültek.

– Kislányom – szólítottam meg Emmikét azon a nyugodt, mély és meggyőző hangfekvésemen, amellyel az apámat is meg tudom győzni néha, hogy nincs igaza. – Egyszer már megbeszéltük, hogy nem tarthatunk kutyát, mert allergiás vagy a kutyaszőrre.

– Megoldható – mondta Emmike. – Majd nem veszek levegőt, ha simogatom.

– Ezenkívül ez a kutya óriási – vettem be a második, döntőnek gondolt érvet. – Egy borjú. Az etetése annyiba kerülne, amennyibe az egész család ennivalója most.

– Megoldható – mondta Emmike. – Odaadom a dugipénzemet, nem kérek gyümis joghurtot, és ajándékot sem karácsonyra. Neked meg úgyis le kell fogyni, mondta anyu.

Vettem egy mély levegőt. A mellkasom fájt, zsibbadt a karom. Van egy olyan sejtésem, hogy a nevelés gyakorlása közvetve több embert vitt már a sírba, mint a pestis és kolera együtt. Plusz lepra.

– Emmike! – emeltem meg a hangomat a „nem tűnök el-lentmondást” régióba. – Kizárt dolog, hogy ezt a kutyát beengedjük az életünkbe. Felfogtad? Kizárt dolog! Ha ez a kutya itt marad, én elmegyek.

– Oké – mondta Emmike. – És hova megy? Mit mondjak anyunak?

Három-nulla.

Már éppen az utolsó, hatékonynak vélt pedagógiai eszközömet akartam bevetni, az üvöltést és az elmúlt öt évben még nem alkalmazott bántalmazást, amikor a kapuban megjelent egy ősz hajú, bajuszos bácsika.

– Cézár! Hát itt vagy?

A kutya odarohant a bácsihoz, és vadul csóválta a farkát.

– Mondták, hogy egy kislánnyal látták... – mosolygott Emmikére megmentőm, és magához ölelte a kutya fejét. – Kiszöktél? Te rossz kutya! Hát szabad illet? – Aztán a bácsi Emmikéhez fordult. – Köszönöm, kislány, hogy nem engedted elkószálni! Ígérem, ezután jobban vigyázok rá. Viszontlátásra! Szervusz!

A bácsi és a borjú elment.

Emmike dühös arccal indult befelé.

– Most örülsz? – sziszegte oda. – Kutya nincs, te maradhatsz. De tudod: fehér ember nem felejt. Többet ne mondd, hogy szereted az állatokat!

Négy-nulla.

Emmikének kistestvére lesz

Örömhírrrel fogadtam Emmikét, mikor új nagyiya, homlokig homokosan hazahozta a játszótérről. (Nem a nagyi volt homlokig homokos.)

– Emmike, képzel, kistestvéred lesz!

– Nem – mondta Emmike nyugodtan. – Nem lesz kistestvérem.

– Mi az, hogy nem lesz kistestvéred? – bámultam rá. – Már hogyan lenne, amikor holtbiztos, hogy lesz? Ugye, drágám? – És a feleségemre néztem.

– Persze! – mondta a feleségem, és kiment a konyhába azzal, hogy dolga van.

Jellemző! Mindig elhúzó, ha Emmike kardot ránt valami miatt. Folyton nekem kell csatázni vele. Mi vagyok én? Terminátor, aki mindig meg tudja szerelni a huzalozását, ha szétvágják?

Emmike bement a fürdőszobába, ledobta a ruháit, és beállt a zuhany alá.

– Majd akkor lesz kistestvérem – kiabált ki a vízsugár alól –, ha előtte megbeszéljük!

Azt hittem, lehidalog. Mi van? Egy ötéves kis görcessel kell megbeszélnem, hogy mikor lehet kisbabánk?

– Hahaha! – kiabáltam dühösen, és bevágtattam a fürdőszobába. – Röhög a vakbelem!

– Fog az még fájni is! – mondta Emmike, és beszappanozta magát. – Mit mondtál két hete vasárnap délután hatkor?

Pislogtam kettőt. Mit tudom én, hogy mit mondtam két hete vasárnap délután hatkor! Már azt sem tudom, hogy mit mondtam ma reggel hétkor! Fantasztikus, hogy a feleségem is emlékszik rá, mit ígértem az esküvőnk előtt egy órával. Nem értem. Most vagy ilyen nagy a nők vinyójának a kapacitása, vagy hang- és képrögzítő van az agyuk helyén.

– Na, mit mondtam? – kérdeztem végül Emmikétől emelt hangon, mint aki nem fecsérli efféle emlékezésekre a drága idejét. – Halljuk!

– Amikor arról volt szó, hol nyaraljunk, megígérted, hogy mi mindig minden fontos családi döntést megbeszélünk együtt. És csak azt csináljuk, amiben mind a hárman meg-egyezőnk.

– Ööööö... – mondtam, értelmes tekintetemet Emmikére szegezve, mert rémlett, hogy volt szó valami ilyesmiről. – Igen, igen, lehet, hogy mondtam effélét... De ne keverj össze egy nyaralást olyan fontos dologgal, mint a gyermekáldás!

– Gyermekáldás? – rántotta félre a zuhanyfüggönyt Emmike. A vízszugár éppen homlokodon talált. – Szóval, ha a kistesómról van szó, az gyermekáldás! Engem meg mindig egy átoknak nevezel! Gratulálok!

– Emmike! – vicsorogtam törülközővel a fejemem. – Ha egy baba a világra készülődik, az gyermekáldás! Átok csak később lesz... esetleg.

– Kösz a magyarázatot! – mondta Emmike, és visszarántotta a függönyt. – Testvérke törölve! Megnyomtam a delete-et.

Megőrülök! Mostanában folyton a számítógépen kotlik.

– Emmike! – fogtam könyörgőre a dolgot. – Imádni fogod a kistesódat! Etetheted, itathatod, tologathatod, játszhat sz vele...! Igazi babád lesz.

– Oké, rendben – zárta el a csapot Emmike. – Majd, ha megbeszélitek velem is, akkor jöhet a bébi. De addig szó sem lehet róla. Csináljátok vissza. Control X.

Kicsit megszédültem. Azt mondják az időjárás meg a klímaváltozás okozza. Másoknak bizonyára.

Térdre estem.

– Kislányom! – zokogtam fel. – Esküszöm, ezután mindent megbeszélünk veled, mielőtt döntünk, csak a kistesódba egyezz bele! Már nem lehet visszacsinálni!

Emmike vadul dörgölte magát a törülközővel, miközben dühös arccal nézegetett.

Nem tudom, hány perc telt el, de nekem két hónapnak tűnt.

– Rendben van! – mondta végül. – Most az egyszer beleegyezem. De ha még egyszer nélkülem jön egy kistesó, akkor nem mosok többet fogat, böfögni fogok evés közben, és minden éjszaka bepisilek. Ezt mentsd le magadnak, apcika!

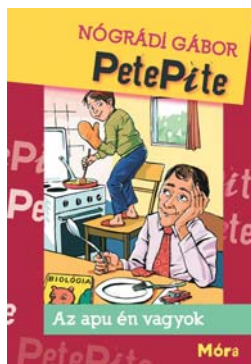
Az a jó a családi életben, hogy minden háborúskodás után béke lesz.

Néhány órára.

PETEPITE

Pite és az édesapja helyet cserélnek.
Pite felnőtt lesz, Ádám gyerek.

Egyedül nem lehet csókolózni

Pite hirtelen az apjára nézett.

– Hogyhogy holnap be fogsz menni a tévébe dolgozni? Te? Így? Mint gyerek?

– Ki fog bemenni? Én nem fogok bemenni. Te fogsz bemenni!

– Én? – hörrent fel mély férfihangján Pite. – A tévébe?! Minek?

– Felnőtt akartál lenni, nem? – ugrott fel Ádám és Pite csenevész lábain fel-alá szaladgált a szobában. – Most felnőtt vagy!... Bemégy a munkahelyedre!... Dolgozol, pénzt keresel, eltartod a családot, fizeted a számlákat, bevásárolsz, főzöl!...!... Hamarabb kellett volna gondolkozni, kisfiam!

– Csak nekem kellett volna gondolkozni édesapám? – kapta fel a hangját Pite. – És te? És te? Te foglaltad el a... a helyemet!... Az az én fejem, az én lábam, az én karom!... Add vissza!... És te talán elmégy az iskolába tanulni? Felelni meg dolgozatot írni?

– Tehetek mást? – kérdezte Ádám.

Pite nyelt egyet.

– Te...?! Te igazán be akarsz menni a suliba?

– Mit csináljak?! Én most hatodikos gyerek vagyok. Nekem iskolába kell járni. Kötelező.

– Apa! De hát nem is tudod, mit tanulunk! Egyest fogsz nekem kapni! – kiabálta Pite.

– Nyugi kisfiam, nyugi! Tudok annyit, mint te. Én már kijártam az általánost. És nem is voltam olyan rossz tanuló.

– De most nem is ugyanabból a könyvből tanulunk.

– Nem számít. Ugyanazt tanuljátok. Most szépen megmutatod, hogy melyik tantárgyból hol tartotok, és én holnapra átnézem.

– Apa! – emelte fel az ujját fenyegetően Pite. – Ha le fogod rontani a jegyeimet, akkor te leszel a hibás! Év végén ne engem szídj! – De az apja csak nevetett.

– Én? Én fogom lerontani a te jegyeidet? Inkább azon izgulj, hogy ne csinálj valami észvesztő hülyeséget a tévében, mert akkor engem úgy kirúgnak, hogy a lábam sem éri a földet!

Pite megint piszkálni kezdte a fülét.

– Azt se tudom, mit kell a tövöben dolgozni!

Ádám leültette Petyát a kis székre, ő a fotelbe ült, és elkezdett mesélni a munkájáról. A munkájáról, meg a munkatársairól, és mesélt a vörös hajú Annamáriáról is, aki nagyon csinos meg okos nő, csak vigyázni kell vele.

– Miért? – kérdezte Pite, bár sejtette, hogy valami szerelmesség van a dologban.

– Legyél hozzá kedves – mondta Ádám és pislogott –, de ha például azt mondja, hogy... szóval, hogy menj fel hozzá vacsorázni, akkor ne menj fel!

– Miért? – kérdezte Pite. – Vetközni fog?

– Ugyan már! – csattant fel Ádám. – Hogy jut ilyesmi az eszedbe kisfiam?

– A filmekben is így van – mondta Pite és vigyorgott. – A férfi bemegy a szobába, ahol a nő van, aztán vetkőznek.

– Jó, ezt fejezzük be! – mondta Ádám. – Hol tartottunk?

– Ott, hogy Annamária le fog vetkőzni.

– Nem fog! – kiáltott Pite apja. – Mert te nem fogsz felmenni hozzá!

– És ha felmegyek? – vigyorgott Pite. – Én vagyok a felnőtt! Oda megyek, ahova akarok!...

– Pite! Ne húzz fel, kisfiam! Ne húzz fel!... – kezdte Pite vékony hangján Ádám, de aztán hirtelen elhallgatott. Érezte, hogy ez a hang most nem vezet eredményre, és csendesebben folytatta. – Úgy beszélek veled, mint férfi a férfivel...

– Jó! – egyezett bele Pite, és röhögcsélt. – Bár te most gyerek vagy. De azért csak beszélj velem úgy, mint egy férfi!... Megengedi az apád. Hihih!... Az apukád!... Hihih! Vagyis én!... Hih!

Ádám megvetően elhúzta a száját.

– Hogy nevetsz te? Mint egy majom!...

Erre Pitét még jobban rázta a kacagás.

– Most mondd meg, kisfiam, min röhögsz olyan fertelmesen?

– Azon – nyerítette Pite –, hogy ez nem is az én röhögésem...! Hihih!... Hanem a tiéd! Höhöhő!

Ádám nyelt egyet. Kínos! Pitének igaza volt.

Mikor a gyerek, vagyis a felnőtt az asztalra támaszkodva végre kiröhögte magát, Ádám elmesélte, hogy mi van közte meg Annamária között. Pedig az ilyesmit egy apa nemigen

szokta megbeszélni a fiával. De a helyzet se szokott ilyen fura lenni apa és fia között, hogy testet cserélnek.

– És csókolóztatok már? – kérdezte Pite.

Ádám megvakarta a kobakját, és megpróbálta elnevetni a választ.

– Mért fontos ez?

– Mert én nem akarok Annamáriával csókolózni – mondta Pite.

– Hogy gondolod kisfiam? Isten ments! – kiáltott fel vékony hangocskáján Ádám, és idegességében megint tördelni kezdte a kezét. Ez az egész helycsere-testcsere sokkal bonyolultabb, mint az ember úgy első pillantásra gondolná. – Szó sincs róla! Neked nem kell vele csókolózni!

– Szóval csókolóztatok! – mondta Pite megvetően. – Tudtam!

– Az Isten áldjon meg, kisfiam! – ugrott fel Ádám, és vékony lábain futkározni kezdett a szobában, mint egy nyughatatlan kölyök. – Hát abban még nincs semmi! Az a felnőttek között szokás!....

– Gyerekek között is szokás – mondta Pite. – A Bacsikai is csókolózott már...

– Megölöm ezt a Bacskait! – szólt közbe dühösen Ádám, mintha mindennek a Bacsikai volna az oka. Pite folytatta:

– De én nem fogom az Annamáriát megcsókolni, az biztos! Nekem búghat reggeltől estig!

– Persze, hogy nem fogod megcsókolni, kisfiam! Ugyan már!

– Csak az a szitu – magyarázta Pite az apjának –, hogy az Annamária azt hiszi, én vagyok te. És majd biztos meg akar

csókolni. Ahogy máskor téged szokott. És majd nem tudom, mit kell csinálnom, hogy ne csókoljon meg, ha én nem akarom.

– Figyelj rám kisfiam! – ült vissza a helyére Ádám. – Nem fogtok olyan helyzetbe kerülni. Mert nem fogtok kettesben maradni. A tévében sokan dolgoznak, nagy a jövésmenés mindenütt. Világos?

– Világos – mondta Pite. – És ha mégis kettesben maradunk, mert... mert megyünk a liften felfelé vagy lefelé?

– Oké! Akkor azt fogod neki mondani, hogy... hogy „bocsánat kedvesem, de fáj a fogam”!

Pite elgondolkodott. Érdekes. Ezt még nem tudta.

– Ha fáj a foga az embernek, akkor nem lehet csókolózni?

– Na, jól van, Pite! Figyelj ide! Elárulok egy titkot. Csókolózni mindig lehet. De ha az ember nem akar csókolózni, akkor nem csókolózik, és kész! Mert a csókolózáshoz két ember kell! Érted? Két ember!

– Világos – mondta Pite. – Ha csak Annamária akar csókolózni, akkor ő nem tud.

– Nem – mondta Ádám. – Egyedül nem tud.

Látszott, hogy nagy kő esett le Pite szívéről.

<http://nogradi.hu/menu/kozepso/680-petepite>

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

Mesi és anya egymás bőrében olyan helyzetekbe kerülnek, amilyeneket mindenki elképzelhet, de senki sem élhet át.

Az átváltozás

Amikor kinyitottam a szemem a Tata arcát pillantottam meg először. Mellettem állt és rám mosolygott.

– Helló, Mesikém! Hogy vagy?

– Jól – mondtam, mert tényleg jól voltam, bár egy kicsit be voltam rekedve. Úgy látszik megfáztam itt a fekvésben. Olyan mély volt a hangom, mint az anyué.

A Tatának könnyes lett a szeme. Nem értettem. Mi a baj? Vagy örül?

Átnéztem anyu ágyára.

De anyu nem volt mellettem.

És az ágy se volt ott. Mármint az ablak felé, a jobb oldalamnál nem volt, ahol az előbb anyu feküdt.

Hova tűnt?

Gyorsan átnéztem a másik oldalra, hátha én emlékszem rosszul. És tényleg ott volt a másik ágy. Csakhogy az ágyon... a takarón... hogy is mondjam?... AZ ÁGYON ÉN VOLTAM! Én!... Igen, én.

Csak feküdtem és néztem magamat.

Egy pillanatra nagyon szörnyűséges volt. Mint a horrorfilmek, amiket én nem nézhetek meg, csak ha anyu nincs itthon.

Hogy lehetek ott, amikor itt vagyok?

Úgy megijedtem, hogy levegőt se tudtam venni.

– Szia – mondta az a Mesi az ágyon az én vékony hango-
mon. Úgy összerezzentem, mint amikor az a dilinyós Szeley
Kristóf kiugrik az osztályterem ajtaja mögül, hogy rám ijesz-
szen. – Ne ijedj meg! – mondta gyorsan az a Mesi, aki nem
én voltam. – Anyu vagyok! Az anyukád.

– Tudom – mondtam anya mély hangján, és már tényleg
tudtam.

Csak éppen nem bírtam elképzelni.

Néztük egymást. Már nem voltak rajtunk a drótok, meg a
cső. Biztosan a Tata vette le, mikor még aludtunk. Nem tud-
tam mennyi idő telt el azóta... Azóta, hogy én voltam Mesi.

– Hány óra van? – kérdeztem.

– Fél tizenegy – hallottam a Tata hangját.

Néztem magamat a másik ágyon. Vagyis... szóval anyát.
Milyen kicsi és sovány vagyok! A karom, a lábam!... Érdekes!
A tükörben sokkal magasabbnak meg izmosabbnak látszom.
Én nem lehetek ilyen kis gebe!...

Vagy most csak azért látom magam ilyennek, mert... meg-
nőttem? Hát persze!...

Óvatosan visszafordítottam a fejemet és lepislantottam
magamra.

Akkor láttam meg azt a két labdát.

Azt hiszem felsikoltottam a rémülettől, mert a Tata rögtön
mellém ült az egyik oldalamra, anyu-Mesi meg felpattant az
ágyáról és leült a másik oldalamra.

Úristen! – bámultam lefelé. – Nekem két nagy mellem van! De hogy lehetnek ekkorák?

– Mesi! – szólt rám a Tata. – Te most az anyu testében vagy. Hiszen tudod.

– Mesikém – mondta az anyu-Mesi. – Akarod, hogy most azonnal visszacserélődjünk?

Ettől aztán rögtön magamhoz tértem.

Dehogy akarom!

Nincs puszi!

Kilestem a függöny mögül.

Emil a kapu előtt állt egy csokor virággal és ismételtette.

– Anna! Anna!

A Bobi meg persze rögtön odarohant a kapuhoz és boldogan csóválta a farkát.

Mit csóvál ez folyton mindenkinek?

Felrohantam a Tatához.

Éppen lepárolt. Már csillogott egy kis metamorfolaj az üveg alján. Két liter még nem volt, de talán egy palacsintát meg lehetett volna vele sütni.

– Tata! – kiabáltam. – Tata! Itt az Emil!

– Nagyszerű! – mondta Tata nyugodtan. – Engedd be!

– De anyu azt mondta, hogy ne engedjem be!

– Akkor ne engedd be.

– De meglátott, amikor kint voltam.

– Akkor engedd be!

– És mit csináljak?

– Kínáld meg keksszel, és beszéljess vele.

– Én?!

– Hozzád jött, nem?

– Nem! Az anyuhoz jött.

– Na, persze! – mondta a Tata. – De hát most az a nagy harci helyzet, hogy te vagy az anyu.

– De én nem akarok az Emillel anyu lenni!

A Tata rám nézett és a kezével tett egy apró mozdulatot. Kifordította a tenyerét. Ez azt jelentette, hogy nem tud segíteni.

Megszólalt a kapucsengő.

Lementem az ajtóhoz, és beleszóltam a kapumikrofonba.

– Ki az?

– Szervusz Anna, én vagyok! – hallottam Emil hangját. Vidám volt. Majd mindjárt nem leszel te vidám!

– Ki az az „én”? – kérdeztem, hadd egye a fene, hogy anyu nem ismeri meg a hangját.

– Emil – mondta nevetve. – Emil vagyok. Mást vártál?

Megnyomtam a gombot, hogy bejöhessen, aztán kiálltam az ajtó elé, ahogy anyu szokta.

Emil egyik kezében a virágcsokor volt, a másikban meg egy nagy nehéz fekete nylonzacskó.

A virágot anyunak hozta, oké, de mi van a zacskóban? A Bobi nagyon szagolgatta. Csak nem valami ajándék? Olyan, mint egy nagy cukorkás csomag... Hát, mit mondjak? Kellemes csalódás volna...

De nem. Nem csalódtam az Emilben. Még oda se ért, már mondta azon a vidám, nyáviga hangján, hogy:

– Hoztam egy kis földet. At akarom ültetni a filodendront egy nagyobb cserépbe.

Mit mondhattam volna?

Semmi nem jutott eszembe.

Illetve, ami az eszembe jutott, azt nem mondhattam.

Érdekes volt Emilt az anyu magasságából látni, fentről. Valahogy helyesebbnek látszott a szőkés hajával, a kis bajuszával, meg a kék szemével, mint alulról, Mesiként, vagy hogy mondjam. Kék ing volt rajta, világos színű nadrág és barna szandál. Magasabbnak látszott, mint az apu, meg soványabbnak. És pocakja se volt.

Ledobta a földes zsákot az ajtó mellé, aztán átadta a virágot, és az arcát az arcomhoz tolta.

Úristen! Ez csókolózni akar!

Gyorsan magam elé kaptam a csokrot és belenyomtam az arcom a virágba, mintha szagolgatnék.

– Csodálatos! – kiáltottam, mint anyu szokott. – És milyen illata van! Köszönöm!

És már fordultam is, léptem be az ajtón.

Emil utánam botlott a lendülettől, és majdnem behasalt az előszobába. Csak a ruhafogas állította meg.

– Nincs puszi? – nevetgélt bénán, és éreztem, hogy a fejem piros lett.

– Nincs! – mondtam. – Kifogyott és nem kaptam a boltban.

Nehogy átkaroljon már itt, és összeforrjunk, mint egy szerelmespár!

<http://nogradi.hu/menu/kozepso/679-az-anyu-en-vagyok>

PAPA, NE MÁR!

Papa nem kopogtat

Ma este nagyon megharagudtam Papára, meg Anyára, meg Bibire.

– Ne!! – kiáltottam, mert Papa bevágott a fürdőszobába, amikor éppen pucéron álltam a kádban, és szappanoztam magam. – Ne! – kiáltottam megint, és eltakartam magamat elől.

– Mi van Samukám? Csíp a szappan?

– Nem! – ordítottam. – De ne gyere be kopogtatás nélkül, ha fürdök!

Papa megállt előttem, és pislogott, mint éji bagoly, ha szembevilágítják.

– Csak egy kis krémért jöttem, hogy bekenjem Bibi kezét.

– De ne gyere! Nem tudjátok megvárni, amíg megfürdök?

Papa a vállát vonogatta.

– Mért ne jöhetnék be? Te is bejöhetsz, ha én fürdök.

– De én nem jövök be! – toporzékoltam. – Én bejövök? Nem jövök be! Kopogtatok, és ha bent vagy, nem jövök be!

Papa erre nyeríteni kezdett, ahogy szokott. Állt és nyerített.

– Samukám, csak nem vagy szégyenlős a nagyapád előtt?

– Menj ki! – kiabáltam, és már majdnem sírtam a dühtől.

Erre aztán bejött Anya is.

– Mi van már megint? Az egész utca zeng.

– Ne! – ordítottam. – Te se gyere be, ha fürdök.

Anya a Papára nézett.

– Mi baja van ennek? Kizavarja a saját anyját, mert fürdik? Többször láttalak én meztelenül, kisfiam, mint ahány szál hajad van!

– Akkor is menjetek ki! Menjetek ki! – kiáltottam, és a fal felé fordultam kicsit.

– Édesanyádnak igaza van – mondta Papa, és már nem nyerített. Csak meresztgette a szemét ide-oda. Tudtam, hogy bohóckodik. Bohóckodik, csak hogy idegesítsen. – Az ember nem szégyelli magát az édesanyja előtt. Bár én fürödhetnék még szegény anyám előtt! Mit nem adnék érte!

Ugy éreztem megőrlök.

Most jön Papa a nagy érzelmi húrokkal.

– Menjetek ki! – kiabáltam. – Azonnal menjetek ki, és csukjátok be az ajtót!

Anya összecsapta a kezét, mint aki az egészet nem érti, és már indult volna ki, amikor beszaladt Bibi.

– A cica felmászott a párkányra. Vegyétek le! – Aztán rám nézett. – Mi történt? Szemedbe ment a szappan? Juj, de csíp!

– Te is menj ki! – kiabáltam Bibire, aki elkezdett sírni.

– Buta vagy! Ne kiabálj! Én nem bántottalak!

Anya, felkapta Bibit, megpuszilta, és megtörülte a szemét.

– Nahát, kisfiam – mondta –, igazán nem értelek. Mit kell ekkora cirkuszt csinálni?

– Az a helyzet, hogy szégyenlős – mutogatott lefelé Papa.

– Most kezd kamaszodni, és ugye, nem akarja, hogy lássuk.

– Mit? – kérdezte Anya. – Mit ne lássunk? Nincs ott semmi látnivaló!

– Menjetek ki! – kiabáltam, és a sírás már a torkom tetején volt. – Menjetek ki!

– Én sose voltam szégyenlős – mondta Papa. – Felőlem akárki ott lehetett, amikor fürödtem. Pláne, ha lány volt! – És nyerített megint.

– Apukám! – szólt a Papára Anya. – Ne ízléstelenkedjünk a gyerekek előtt!

Erre Bibi persze már egyáltalán nem sírt, csak nagyra meresztette a szemét.

– Hol volt lány, Papa, amikor fürödtél?

– Na, tessék! – mondta Anya, és mérgesen Papára nézett. – Nem kezded túl korán a felvilágosítást?

– Hol volt lány, Papa, amikor fürödtél? – ismételte megint Bibi, mert őt nem lehet kikapcsolni, amíg nem kap választ a kérdésére.

– A strandon, Bibikém, a strandon – mondta Papa.

– Legyetek szívesek, menjetek ki! – ordítottam, mire Apa is bejött.

– Mi van itt? Mi van itt? Az egész utca tőletek zeng.

– Kizavar minket, mert fürdik – mondta Anya, mire Apa hessegető mozdulatokat tett.

– Teljesen igaza van! Gyerünk kifelé! Mindenkinek joga van egyedül fürdeni, ha úgy esik jól neki. Na, gyerünk, gyerünk!

Erre aztán mindenki kiment, csak Papa morgott.

– Még ilyen! Szégyelli magát a nagyapja előtt, meg az anyja előtt, aki szülte!

Apa, mielőtt becsukta az ajtót, még visszaszólt nekem:

– Siess a fürdéssel! Vacsorázunk. És ne haragudj rájuk! Még nem tudják, hogy már nagyfiú vagy.

NEM VAGYOK SAMU!

Papa úszni tanít

– Samukám, ma megtanítlak úszni! – szólt vasárnap reggel Papa, miután ezerszer elmondtam neki, hogy nem akarok megtanulni úszni.

Azt már nem mondtam, hogy félek.

Amikor kicsi voltam, egyszer, Tihanyban bementem a Balatonba Anya után. Anya nem vette észre, hogy követem. Már a nyakamat csapdosták a hullámok. Akkor megcsúsztam, és kiittam a fél Balatont. Anya kapott fel, és kipofozta belőlem a vizet. Na, azóta nem az úszás a kedvenc sportágam.

Persze a Papát nem lehetett leállítani.

– De Samukám! – nyerített. – Csak nem félsz a víztől?

– Egyáltalán nem félek! – kiabáltam, mert dühös voltam, hogy valaki ilyen értetlen. – Csak nem érdekel az úszás. Én focizok!

– Ne röhögtesd Samukám, mert kirepül a fogam, aztán megint kereshetjük fél napig! – nyerített tovább a Papa. – És ha egyszer beleesel a mély vízbe egy csónakról, akkor majd kifocizod magad a partra?

– Nem vagyok hülye! – kiabáltam. – Nem megyek be csónakkal a mély vízbe!

– És nem fogsz soha hajóra szállni, vagy komppal átmenni Angliába, amelyek ugyebár elsüllyedhetnek?

Jaj, de kedves a Papa! – gondoltam. – Mit mondjak? Megnyugtató! Hajó és komp törölve az életemből.

– Vagy nem fogsz vitorlázni – kérdezte. – , és belefordulni a vízbe?

Vitorlázás törölve.

– Vagy nem fogsz hullámlovagolni?

– Nem! Nem! Nem! – ismételtam, és be akartam menni a klotyóba, hogy a Papa békén hagyjon. De nem lehetett bemenni, mert Apa ott ült már másfél órája, hogy nyugodtan elolvashassa a tegnapi újságot.

– Hallod a fiadat, milyen butaságokat beszél? – kiabált befelé Papa.

– Mi lenne, ha legalább itt békén hagynátok? – szólt ki a klotyóból Apa.

– Nem akar úszni – folytatta Papa, mert ha ő valamit el akart mondani, akkor egy tankkal se lehetett leállítani. – Elég szégyen, hogy eddig nem tanítottátok meg. A gyerek fél a víztől, miközben a nagypja úszóbajnok volt Nyíregyházán! Tudtad ezt, Samukám?

– Te úszóbajnok? – kacagtam. – Talán púzóbajnok! A víztől pedig nem félek! Már mondtam! Tegnap is zuhanyoztam! – próbáltam viccel elütni a témát, de ha a Papa valamit elhárított, őt nem lehet legyőzni, csak lelőni.

Kimentünk a strandra.

Felvettük a fürdőnácit.

Odavitt az úszómedencéhez.

– Úgyse megyek be a vízbe! – vicsorogtam, mert tiszta ideg lettem, amikor megláttam a „Vigyázat! Mélyvíz!” táblát.

– Nincs az az Isten...!

– Jól van, Samukám! – simogatta meg a fejemet Papa, mint egy idegbeteg hülyegyerekét. – Én tiszteletben tartom mások elmebáját, ha ők is tiszteletben tartják az enyémet. Csak nézzél! Nézd, ahogy úszom. Kéz, láb, kéz, láb! Figyeld a mozgásukat!

És a Papa elkezdte mutogatni a medence szélén, hogyan mozgatja majd a karját a vízben.

– Mellúszás: két karod előre, tenyér összezárván, aztán karok oldalra...!

– Szuper! – mondtam. – Itt a szárazon én is nagyon tudok úszni. A medence szélén egy világbajnok vagyok! Egyébként nem zavar, hogy mindenki rajtad röhög?

Mert a fűvön heverésző felnőttek, meg a futkosó gyerekek a Papára mutogattak, és vihorásztak.

– Mért zavarna? – nézett rám Papa. – Vagy másokra figyelsz, vagy önmagadra. Dönts el, ki a fontosabb! És most nyisd ki a szemed!

Papa bement a medencébe. Először a derekáig ért a víz, aztán a melléig. Akkor elkezdett úszni. Úgy csinálta, ahogy mondta: két kar előre, tenyér összezárván, karok oldalra...

Kicsit beljebb úszott.

Aztán elkezdett csapkodni.

Csapkodott, a víz alá bukott meg feljött, és olyan furcsa hörgő hangokat adott ki, mint a kád lefolyója, ha el van dugulva. Nem tudtam, hogy most még a mellúszást mutatja, vagy ez már a gyors.

Aztán Papa azt bugyborékolta, hogy: „Segítség!”

Én pedig gondolkodás nélkül beugrottam a vízbe. Megragadtam Papa göndör fehér haját a víz alatt, és a felszínre húztam az én úszóbajnok nagyapámat.

Nem tudom, hogy kerültünk ki a medencéből. Már nem voltam magamnál az idegeim miatt. Ő akar megtanítani úszni? Ő?! Ő?! Egy darab kő tovább marad fenn a vízen!

Mikor kitisztult az agyam, láttam, hogy egy csíkos trikós hapi nyomogatja a Papa mellét, és a Papa köhög, meg vizet köp, mint egy gumivíziló. Aztán félkönyékre fordul, és rám vigyorog.

– Na látod, kisapám?! Megtanítottalak úszni!

Nem kaptam levegőt.

– Mi?! – ordítottam az idegességtől. – Te tanítottál meg úszni? Papa! Ahol te fuldokoltál, ott nyakig se ért a víz!

– Igen?! – pislogott Papa. – Akkor már értem, hogy mért merültem el. Én csak mély vízben tudok úszni. A kis vízben megfulladok.

Ezt mondta.

Én meg csak tátogtam némán, mint ponty a szárazon. Tátogtam, és azon gondolkoztam, hogy vajon egy tizenkét éves unoka is kaphat infarktust a nagyapja miatt, vagy ez csak fordítva lehetséges?

Papa állatvédő

Papa hallotta meg a kiscicák nyávogását.

Mentünk hazafelé a suliból. (Hat hónapja hiába próbálom megkérni Papát, hogy ne jöjjön elé, és ne égessen a többiek előtt, ő csak jön, és jön.)

Papa a buszmegállónál megtorpant.

– Hallod?

– Nem. Mit?

– Cicák! – súgta Papa.

Tényleg! Most már én is hallottam valami halk nyivákolást. Egy nagy koszos szatyor irányából jött. A szatyor egy nagy koszos férfi lábánál hevert.

Az égimeszelő trikójából kidagadtak az izmok. A karja tele volt tetoválva sárkányfejű pucér nőkkel, meg feliratokkal. Az egyik alkarján azt olvastam, hogy Halál 1, a másikon, hogy Halál 2. Nem volt kedvem megismerkedni egyik karjával sem.

– Gyere, Papa, menjünk haza, mert kihűl a leves! – mondtam, és megpróbáltam elhúzni a nyávogás közeléből, mert ismerem a nagyapámat.

– Cicák? – kérdezte a hústoronytól.

Tudtam! Azt kérdezi, hogy cicák-e!

Naná, mert vízilovak, csak összementek a mosásban!

A lépegető toronyház nem válaszolt, csak lenézett Papa fehér hajára, és megmozdította az izmait a karján. A sárkányfejű nő riszálta a micsodáját, de Papát ez egyáltalán nem ijesztette meg.

– Ügyes! – nyerítette. – Ügyes! Egyszer Nyíregyházán, a strandon láttam egy csajon ehhez hasonlót. A csinos baba fürdőnaciójából kilógott egy izmos pasi deréktől felfele gülü szemekkel, rémült pofával. Az ürge szájához rajzolt buborékba az volt írva, hogy: Segítség!

A Papa nyerített.

A gorilla nem.

Eszembe jutott, hogy talán nem is ért magyarul. Mert ha értene, úgy elfújná Papát, mint a floridai ciklon Los Angeles, amiről már hallottam.

– Bocsánat, hogy ismeretlenül megszólítottam – kapta fel hirtelen Papa a komoly álarcát, és a nyávogó macskák felé sandított. – Doktor Romanek Rudolf vagyok a Nemzeti Állatvédelmi Minisztérium főosztályvezetője.

Na, ezt nem tudtam! A Papa már minden volt nekem hadtörténéstől piaci ellenőrön át alkalmi költőig, de állatvédelmis még soha.

Láttam, hogy a Szörnyella De Srác teleszívja a tüdejét, és olyan érdekes lila lesz a feje.

– Mi van, öreg! Mit ugatsz? – hörrent le a magasból.

Úgy látszik, értett magyarul, sajnos.

Szegény Papa! – gondoltam. – Remélem, van életbiztosítása, és én vagyok a kedvezményezett. Végül is én szerettem a családból a legjobban.

– Csak arról érdeklődtem – magyarázta Papa –, hogy a szatyor a kiscicákkal az ön személyes tulajdonát képezik-e jogilag?

Mi? Mi? – pislogtam a Papára. Kicsoda mi’csinál a micso-dájával?

– Nem! – okádott lángot a hústorony, aki úgy látszik megértette Papát. – Nem az enyimek a dögök! – És felpattant a megérkező autóbuszra.

Onnan mutatott egy nagyon-nagyon csúnyát, amit én egyáltalán nem is értettem.

A busz elhúzott.

A szatyor ott maradt.

A macsekok nyávogtak.

Megnéztük őket.

Hatan voltak. És nagyon édesek!

Istenem! – gondoltam. – Ha mindet hazavihetnénk – Anya úgy kívágna minket a házból, hogy szivárványszínű fénycsóvat húznánk magunk után, mint az augusztusi tűzijáték.

Talán Papa is erre gondolt, mert nagyot sóhajtott, és éppen mondani akart valamit, amikor egy idős néni fejbe vágta a táskájával.

– Maga szemét állatkínzó! – sivített a nyanya, mint egy beszélő sziréna. – Hogy képes hat kis cicát belegyömöszölni egy mocskos szatyorba? Vinné vízbe fojtani, mi? Emberek! Emberek! Segítség! Gyilkos!

És minden hangsúlyos szóra, márpedig a magyar nyelv nagyon hangsúlyos, tanultuk, fejbe csapta szegény Papát a táskájával.

De akkor már gyülekeztek az emberek, és nem sok jót néztem ki a szemükből, meg az öklükből.

– Nézzék! – kiabált a néni. – Ilyen édes cicákat akar vízbe fojtani! Gyilkos! Gyilkos! Állatkínzó!

– Maga téved, asszonyom! – kapkodta a fejét Papa a táska elől. – Én nagyon szeretem az állatokat. Például magát is...

Persze el kellett húznunk a csíkot, de gyorsan, mert biztosan péppé vertek volna Papát a népek, ami a biosz könyvünk szerint árt az egészségnek.

<http://nogradi.hu/olvastad/691-nem-vagyok-samu>

A BÁTYÁM ZSENI

**Két testvér folyton marakodik.
De ha nagy baj van, akkor számíthatnak egymásra.**

Geri feltalálja a tolmácsprogramot

És akkor eljött az a nap.

Az a nap, amikor a halk és nyugodt Geri, akit még az öccse sem tudott kihozni a sodrából, hirtelen felordított és kirohant a szobájából.

– Nagyi! Nagyi! Anyu! Apu! Nagyi!... – kiabálta és végigszáguldott a lakáson. Berohant a konyhába, az étkezőbe, a hallba, az apja műtermébe, a szülei hálófülkéjébe és a nagymama kis szobájába.

De senki nem volt otthon, csak Tom.

Tom a szobájában, fején fülhallgatóval a Dezodóra című folytatásos brazil tévésorozat százötvenhetedik részén izgult éppen, amikor azt érezte, hogy egy kéz felemeli a szőnyegről, és elindul vele kifelé. A gyerek annyira meglepődött, amikor felnézett és meglátta a bátyja eddig ismeretlen földöntúli vi-gyorgását, hogy még üvölteni is elfelejtett a dühtől. A füléről persze leesett a fülhallgató, és így sohasem tudta meg, hogy Dezodóra hozzámegy-e a korbácsos Raul Degeneróhoz, vagy megvárja szerelmét, Lopezt, aki társa és barátja, Diegó mellett, a hosszú és éles mandzsettával vágja a cukornádat egy fegyenctelepen, bár tökre ártatlan.

Miközben Gergő úgy vonszolta maga után az öccsét, mint Róbert Gida Micimackót a lépcsőn, Tom csak arra gondolhatott, hogy bekövetkezett, amit megjósolt: a testvére megőrült.

– Engedj el, te barom! – hörögte néhány lépés után óvatosan, amikor megjött a hangja, de Gergő nem válaszolt. Csak boldogan rálihegett az öccsére, mint szerelmes pitbull egy japán pincsi-re, majd berántotta a szobájába, és lenyomta a forgószékre a komputer elé.

Tom már megszólalni se mert. Eszébe jutott a Zombik az esküvőn című film, amit Kacorral megnéztek. Abban a filmben vigyorgott így egy rohadt arcú valakire, mielőtt megkószolta.

– Mondj valamit! – gördítette Gergő az öccsét az asztalhoz közelebb. – Vagy kérdezz! – És leütött néhány billentyűt.

Tom nyelt egy nagyot, hogy a félelem gombóca lecsússzon a torkán, és a monitorra nézett. A képernyőn egyetlen szó állt hatalmas betűkkel: BÁBELEND.

– Bábelen? Ez mit jelent? – kérdezte, mire a hangszóróból az ő hangján valaki azt mondta: – Bábelen? What does it mean?

Miután Tom már két éve tanult angolul, körülbelül megértette, hogy a program lefordította a mondatát szó szerint.

– Jézus! Ez nem igaz... – pislogott a bátyjára, mire a hangszóróból ismét az ő hangja hallatszott: – Jesus! This is not true...

– Mit szólsz? Mit szólsz! – kiabálta Gergő és kikapcsolta a programot. De Tom csak bámult és pislogott.

– Megcsinálta! – gondolta. – Megcsinálta! A bátyám zseni!

Shakespeare-t nem!

Bella tanárnő – angolóra ide vagy oda – persze nem tudott leszállni a tolmácsprogram témájáról.

– Én nem értek az ilyen komputeres ügyekhez – sétált fel-alá a padok között, miközben fejfájdító levendulaillatot árasztott, mintha rádőlt volna egy üveg kölni –, de az biztos, hogy a tolmácsprogram egy butaság. A nyelvek olyan bonyolult szerkezetűek, hogy gépek sohasem tudják átvenni az emberektől a fordítás munkáját.

Persze megint Kacor volt az, aki nem bírt nyugton a fenekén ülni.

– Tanárnő, kérem, ha a Molina Gergely mégis feltalálta a tolmácsgépet, akkor nem lesz több angolóra?

A tanárnő agyvize persze rögtön úgy felforrt, hogy tojást lehetett volna benne főzni.

– Ilyen elmeficam csak a te fejedben születik meg, kisfiam! – visította. – Éppen most mondtam, hogy az emberi fordítást egyik nyelvről a másikra sohasem helyettesítheti gép. Egy robotot meg lehet esetleg tanítani arra, hogy köszönjön: Jó napot! Jó reggelt! Vagy arra, hogy megmondja, milyen az idő. De Shakespeare-t sohasem fogja tudni lefordítani!

– Bocs, tanárnő – nyújtogatta a kezét megint Kacor –, de egy lexikonban olvastam, hogy százötven éve egy nagy francia tudós azt mondta, a repülőgép ötlete butaság, mert a vas nehezebb a levegőnél, és ezért nem emelkedhet fel.

– Mit akarsz mondani ezzel, kisfiam? – hörgött a tanárnő, és egyik kezével elegánsan megragadta a másikat, hogy a remegés ne látsszon.

– Hát csak azt... – húzogatta a vállát Kacor –, hogy az egyik tudós néha olyan dolgokat talál fel, amit egy másik el se tud képzelni...

– Azt akarod mondani – remegett a tanárnő szája –, hogy én hülye vagyok? Hogy én nem tudom elképzelni a technika fejlődését? – És már sikoltott, mint villamos a kanyarban. – Azt akarod mondani, hogy fel lehet találni egy olyan fordítógépet, ami lefordítja Shakespeare-t?!

Kacor ide-oda pislogott, de megszólalni már nem mert.

– Molina! – pördült Tom elé a tanárnő. – A bátyád talál-mánya, az a fantasztikus tolmácsprogram, ha létezik egyáltalán, le tudná fordítani Shakespeare-t?

– Nem tudom, tanárnő. – vonogatta a vállát Tom. – Nem tudom.

– Mit nem tudsz, Molina?

– Hát hogy ki az a Sekszpír.

Bella tanárnőt a mentők vijjogva szállították be a kórházba, mert sírógörcsöt kapott, és csak annyit tudott mondani, hogy: Shakespeare-t nem! Shakespeare-t nem! Az orvos teljes idegkimerültséget állapított meg, ami a pedagógusok esetében olyan természetes foglalkozási betegség, mint a pincérek-nél a hátfájás meg a lúdtalp. Úgyhogy a tanárnő aznap este már haza is mehetett. Mindenesetre két napig pihennie kellett, nyugtatókat szedett, és eltiltották Shakespeare-től meg a hatodik bétől.

Az áruló vacsorája

Mire Tom hazaért, az egész család tudta, hogy ki árulta el a találmányt. Mert persze Eszter elmondta Gerinek, Geri meg otthon mindenkinek.

A nagyi is hümmögve és a fejét ingatva fogadta az unokáját:

– Nem tudtál volna hallgatni, kicsikém? Mindenképpen el kellett árulni annak a kislánynak? Nagyon tetszik neked?

– Nagyi! – mordult fel Tom. – Legalább te ne szívass, jó? Van nekem elég bajom. – És bevonult a szobájába.

Soha többé nem szól a bátyjához.

Soha többé nem szól Eszterhez.

Olyan néma és szótlan lesz egész életében, mint abban a filmben az igazságtevő kékszemű. És ő is bérgyilkos lesz. Azoknak úgyszólván hallgatóknak kell lenniük. Meghallgatják, mi a feladat, aztán szó nélkül elvégzik. Fel a tetőre, célpont a célkeresztben, piff-puff. És szétszerelik a távcsöves puskát.

A többi néma csönd.

Tom az ágyán feküdt és a bérgyilkosságról álmodozott éppen, amikor a nagyi beszólt neki, hogy menjen ebédelni.

– Nem megyek – mondta keményen, összeszorított szájjal, és még hozzátette: Nem vagyok éhes.

Igen, így beszél egy megbántott, megsértett férfi, mielőtt előrántaná a fegyverét, és szitává lőné, akit kell.

– Rántott csirke van újbургonyával, meg uborkasaláta. És aztán almás pite – jegyezte meg a nagyi, mielőtt kiment.

Tom egy pillanatig még nézte a plafont konok elszántsággal, aztán felkelt az ágyról.

A bérnyilkosnak is kell enni. Sőt! Még többet kell enni, mint másoknak, mert szüksége van az erejére. Leon, a profi például folyton tejet ivott. Tom speciel utálta a tejet, de végül is biztosan helyettesítheti a tejet rántott csirkével. Kaja mind a kettő. Az a fontos, hogy az erő velünk legyen.

Ebéd közben azonban Tom nem szólt egy szót sem.

– Helyes lány az osztálytársad – mondta Gergő, mert szeretne volna az öccse tudomására hozni, hogy ő megbocsát, és nem haragszik az árulásért. De Tom hallgatott. – Értelmes lánynak látszik – folytatta Gergő, és egy halvány mosolyt küldött az öccse felé. Aztán megkérdezte: – Nem tudod, jár valakivel?

Tom azonban nem válaszolt. Némásági fogadalmát megtartotta. Mondjuk, nem is tudott volna beszélni, mert folyton tele volt a szája. Megevett két mellet és két combot, majd háromszor vett az újbургonyából és végül elfogyasztott négy almás pitét. Komoran és gyorsan betermelt mindent, nehogy a többiek megegyék előle.

Érezte, amint hatalmas erő költözik belé. Ennyi energiával egy egész maffiát kinyírhatott volna, ha meg tud mozdulni.

<http://nogradi.hu/olvastad/682-a-batyam-zseni>

AZ ÖCSÉM ZSENI

Ha egy iskolatársunkat utáljuk,
de nagy bajba kerül, segítünk rajta?

Ottó a kukában

A Camorato család baráti kapcsolatai jobban behálózták a földet, mint az Internet. Ehhez képest Konrád Ottó hihetetlenül hosszú ideig tudott bujkálni Bolíviában. Csak három nappal a megérkezése után csaptak le rá a maffia emberei Don Alfredo megbízásából.

A Keresztapa egy picit haragudott Ottóra. Ottó ugyanis nem csak őt verte át, ami udvariatlanság, hanem a lányát, a széle-hossza egy Carlát is, akinek házasságot ígért, majd elrepült a magyar fővárosba.

A Budapesten pórul járt csaló gépe reggel kilenc órakor szállt le Bolívia fővárosában, La Pazban. Kellemes idő volt: negyven fok árnyékban. A háziasszonyoknak az ötperces tojást csak három percre kellett kitenni a napra, hogy kemény legyen.

Amikor Ottó kilépett a repülőtér üvegfalú csarnokából a napfényre, és kitörölte szeméből a félliternyi verítéket, észrevett két tömzsi, tarka szoknyás fekete kislányt.

Az autósor mellett vártak valakire.

Különösnek tetszett, hogy a lányok kicsit nagyobb baseballütőre támaszkodtak, mint amilyen magasak ők maguk voltak.

Ráadásul az egyik kislánynak csak egy melle volt, a másik lecsúszott a hasára.

Ez már Ottónak is feltűnt.

Villámgyors észjárásával azonnal felfogta, hogy a két kislány feltételezhetően két négernek maszkírozott indián törpe bérgyilkos. Még az is bekattant a magyar világjárónak, hogy ezek vele akarnak baseballozni. Kedvelte ezt a sportot, de nem úgy, hogy ő a labda.

Gyorsan vesegörcsöt produkált, és a repülőtér alkalmazottai mentővel egy kórházba vitették.

A doktor tragikusan súlyosnak találta az esetét.

Azonnal fel akarta nyitni Ottót a nyakától a köldökéig ovális alakban, mint egy szardíniás konzervet, hogy biztosan megtalálja a baj okát.

Már a doki kezében volt a borotvaéles szike, amikor Ottó kikéredzkedett a vécére. Egy perc múlva kimászott a klotyó szűk ablakán, majd leereszkedett az esőcsatornán.

Ettől kezdve kukásédényből kukásédénybe lopózva próbált kijutni a városból. Az volt a terve, hogy valamelyik indiánrezervátumban felveszi a Rövid Nyíl vagy a Hosszú Toll nevet. Talán így végleg kitörölheti magát a Camorata család és barátai nevű keresőprogramból.

Szerencsére a kukásédényekbe annyi ételmaradékot szórta, hogy étkezési gondjai nem voltak. Sőt, nagyon vitamin-dús táplálkozásra adódott lehetősége. Zöldség- és gyümölcsdarabok, burgonya és kukoricaköretek borították be időnként a fejét. Egy döglött macskát is bedobtak rá, de az nyers volt.

Ottónak csak a tisztálkodási lehetőségeiben akadt némi hiányosság. Ezen bukott le. Két szemétszállító fickónak feltűnt,

hogy az egyik kuka deci-belekkal büdösebb, mint az átlagos szemetes edények szoktak lenni. Belenéztek.

Ottó néhány óra múlva a fertőtlenített, leforrasztott és levegőztetéshez kilyukasztott kukásedényben megérkezett a New-Yorki Kennedy repülőtérre, mint gyorsposta. A száját leragasztották, a testét szivacsba csavarták és összekötözték, nehogy megüsse magát, amikor ki-bedobálják a rakodómunkások.

A két Camorato fivér, Vico és Paolo személyesen vették át az Élő állat! feliratú küldeményt. A kukát, a Camorató család feje, Don Alfrédo jelenlétében nyitották ki, majd az edény tartalmát kiborították a szőnyegre.

A magyar világjáró első pillantásra nem látszott túl derűsnek, de húsvéti kötözött sonkának elment. Vico levette Ottó szájáról a ragtapaszt, Paolo pedig a sonka tarkójára szorította a pisztolya csövét. Ezután Don Alfredo megkérdezte Ottótól, hogy netán van-e esetleg olyan szándéka, miszerint el akarja venni feleségül a lányát, Carlát.

Ottó tulajdonképpen Carlának köszönhetette az életét. A lány búskomorságba esett, amikor meghallotta, hogy Ottó Budapestről is eltűnt. Attól a pillanattól kezdve egyetlen perc szünet nélkül bolognai spagettit evett milánói makarónival. Don Alfredo tudta, hogy az öngyilkosságnak ezt a sajátos olasz módját csak az Ottóval való házasság akadályozhatja meg. Ezért tette fel a fenti kérdést a kötözött sonkának álcázott vőlegényjelöltnek.

Ottó egy egész másodpercig gondolkodott a válaszon.

Micsoda véletlen!

Eszter azon a pénteken véletlenül éppen Tom előtt sietett ki az iskola kapuján.

Máskor Tom mindig hamarabb eltűnt, mert gyorsabban elkészült a pakolással, és Brúnóval vagy Emuval indult hazafelé.

Most Eszter is gyors volt. Még Maját is otthagyta, pedig ők együtt szoktak hazaindulni.

– Hova rohansz? – szólt a barátnője után Maja, de Eszter csak annyit mondott.

– Dolgom van. – És már kint is volt a folyosón, az udvaron, s aztán Tamást megelőzve kisietett az utcára.

Ott azonban véletlenül éppen Tom lába előtt kinyílt a táskája, és szinte minden kiborult a járdára.

Micsoda véletlenek vannak! Az ember nem is gondolná.

Tom persze rögtön leguggolt és segített összeszedni a lány füzeteit, tollait, és egyéb csecsebecséit. Úgymint két csatot, egy kabalamacit, kulcsokat a kulcstartóval, emlékkönyvet, szagos radírt, és egy fél szendvicset fóliába csomagolva.

– Kösz – mondta Eszter. – Úgy látszik elfelejtettem bekapcsolni a táskát a nagy rohanásban. Te sietsz?

Tom lassan felemelte a fejét és Eszterre nézett. Tom agya jobb fordítóprogrammal rendelkezett, mint a bátyja tolmácsgépe, amely csak magyarról angolra vagy németre tudott fordítani. Tom agya érzelmekre és gondolatokra fordított mindent, amit hallott, s ami fordításra érdemes volt. Az efféle kérdésekkel, hogy „te sietsz?” a legkevésbé sem azt akarja a kérdező megtudni, hogy valóban sietsz-e?. Ez az egyszerű

kérdés inkább azt akarja megtudni, hogy „ráérsz-e beszélgetni velem?”. Netán: „Elkísérsz?” Esetleg még azt is, hogy „én is tetszem neked?”. Ezen kívül még rengeteg mindent kérdezhetünk azzal a kérdéssel, hogy „te sietsz?”, aminek elmesélésére egy élet néha elég, de egy regény kevés.

– Nem sietek – mondta Tom, és a mellette álló Brúnóra meg Emura pillantott.

– Na, csá! – mondta Brúnó. – Nekem mennem kell. Jössz. Emu?

– Én ráérek – mondta Emu, de Brúnó szelíden megfogta a karját.

– Dehogyan érsz rá, Emu! – és jelentőségteljes hangsúllyal még hozzátette: – Hiszen tudod! Minket vár... Gergő.

– Ja, tényleg! – fogta fel végre a szitu jelentését a kis ájulós. – Akkor nem érek rá, bocs! – mondta Tomnak, és Brúnóval elindult.

– Néha nem értelek – hangzott a távolodó Brúnó halk korholása. – Hogy lehet egy kitűnő tanuló ilyen süket az életben?

Látszott, hogy Emu megrántja a vállát, és még hallatszott, hogy sértődötten csak annyit mond:

– Nem az életből vagyok kitűnő!

Tom felemelte Eszter táskáját.

– Elkísérlek – mondta.

Nem kérdezte, mondta.

– Kösz!

Ezt pedig Eszter mondta.

És elindultak.

A NAGYIKÁM ZSENI

Amikor az egyik unokáját elrabolják, a nagymamáról kiderül, hogy lánykorában a harcművészet mestere volt. A másik unokájáról pedig kiderül, hogy kissé szemét, sunyi, de amúgy nagyon rendes gyerek.

Mmmm! Mmmm!

Don Alfredo irodájában Vico azonnal megkötözte Ottót, betömte a száját egy ronggyal, és a földre lökte a halálraítéltet.

– *Mi legyen vele, apa?* – kérdezte Paolo.

– *Szívrohamot kapjon?*

– *Nem, nem* – rázta a fejét Don Alfredo.

– *Carla nem hinné el.*

– *Mmmmm! Mmmmm!* – nyögött Ottó.

– *Szerintem füljön véletlenül a medencébe!*

– javasolta Vico.

Paolo legyintett.

– *Ugyan már, Öcsi! Elment úszkálni? Nem logikus.*

– *Mmmmm! Mmmm!* – folytatta a kommunikációs kísérletezést Ottó.

– *Talán kieshetne az ablakon* – mondta Don Alfredo mélán elgondolkodva. – *Nézi imádott feleségét, aki odalent a kertben a kezét tördeli miatta, és megcsúszik. Három emelet elég lesz. Persze előtte el kellene hallgattatni, hogy csendben legyen.*

– *Faj, papa! Ragyogó ötlet!* – nevetgélt Vico. – *Elmebetnél Hollywoodba forgatókönyvírónak, ha volna stúdiónk!*

Don Alfredo szerényen legyintett.

– *Majd veszünk egyet.*

– *Mmmmm! Mmmmm!* – hörgött a családfő veje, és dobálta magát a szőnyegen, mint kisgyerek, ha akar valamit.

Paolo fejcsóválva nézte.

– *Ezt nem bírom a kismemberekben* – mondta. – *Gyáva férgek. Hogy fél a haláltól! Undorító. Remélem, a bébi nem örökl.*

– *Vico!* – szólt a kisebbik fiához Don Alfredo. – *Vedd ki a szájából azt az izét. Az utolsó kívánsághoz neki is joga van. Végül is az unokám apja.*

– *És ha üvölni kezd?*

– *Csináld, amit mondtam!* – mordult fel dühösen az öreg. – *Folyton kérdezősködsz! Mikor tanulod már meg, hogy szó nélkül végezd a feladatodat? Ha üvölt, megfojtd! Mit kell ezt kérdezni?*

Vico kikapta Ottó szájából a rongyot, a torkára tette a markát, és rásziszegett.

– *Mi az utolsó kívánságod?*

Tom és a nagy

Tom beszélni akart a nagymamájával.

De a nagy szobájának mindig nyitott ajtaja most zárva volt.

– Hahó nagy! Alszol? – kiáltott be a kulcslyukon Tom.

– Szervusz kisunokám! – szólt ki az idős hölgy a zárt ajtó mögül. – Nálatok nem szokás köszönni?

– Nem. Sajnos nem tanított meg a nagyanyám. Azt kérdeztem: alszol?

– Normális vagy, Tomika? Beüvöltesz, hogy alszom-e? És ha tényleg aludtam volna?

– Szóval nem alszol.

- Ezt a kreatív gyereket! Hogy találtad ki?
- Ne, cikizz nagyfi, ne cikizz! Gondolj arra, hogy én foglak eltartani, ha megöregszel.
- Isten ments!
- Be van zárva az ajtód.
- Tudom. Én zártam be.
- Nem szoktad bezárni.
- Most szokom.
- Beszélni akarok veled.
- Majd holnap.
- Jó, akkor elmondom anyuénak meg mindenkinek a varázsszót.
- Milyen varázsszót?
- Azt: Sellő! Meg a többi a titkos ügynök-előéletedről. Kis szünet után hallatszott, ahogy a kulcs megfordul a zárban. Tom várt egy pillanatot, aztán kinyitotta az ajtót. A nagymamája már a kedvenc fotelében ült.
- Már megint zsaroltál kisunokám. Az akasztófán fogod végezni.
- Mondtam, nagyfi, hogy ne reménykedj! A halálbüntetést eltörölték.
- Nem mindenütt.

A feketeöves

A két ifjú gengszter, akik a lábsérüléses vén pizzafutárt még vacsora előtt betámogatták a konfliskocsis mellé, ismét belépnek az istállóba. Kezükből gyorstüzelő fegyver, arcukon az ideges feszültség pírja. Dühösek, mert nem ehettek meg a pizzájukat, és mert el kell tűnni erről a kellemes helyről, ahol

a tiszta erdei levegő és a mosolygós osztrák pincérlányok némi derűt és nyugalmat hoztak New York ideges, világvárosi vibrálása után.

– *Felállni, vén kecske!* – szól a folyton rágógumizó fickó a fehér lófarkas kocsisra, aki a lóápolóknak fenntartott padon egyedül üldögél a félhomályban. – *Hol a cimborád!*

Christian a fiúk mögé int, de nem áll fel, mert az idősebb emberek már takarékoskodnak az energiával.

A két maffiózónak meghökkentő látványban van része, amikor megfordulnak. Egy fehér szakácsruhás, kopasz vénember repül feléjük kezében hosszú rúddal, és azt kiáltja, hogy „*Kiai!*”, ami az Aikido nevezetű japán küzdősportban körülbelül azt jelenti, hogy „meghalsz, töki!”

Többre az ifjak már nem emlékezhetnek, mert a bot egyik, majd másik vége a mellükön, illetve a fejükön csattan, és összecsuklanak, mint Emu, ha vért lát.

Christian feláll a padjáról, és a fejét ingatja.

– *Hogy fogod azt a botot, ember? Középen? Ez nem evező. Egyik kezedd a végét markold, a másikkal így, feljebb!* – És mutatja.

Az Ezredes görcsösen köhécsel. Ha valaki nem ismerné, nevetésnek vélné.

– *Te tanítasz engem az Aikidóra, vasutas? Akarsz egy fekete öves mestert látni?*

– *Értem* – bólint a kocsis, és felemeli az ifjak géppisztolyát.

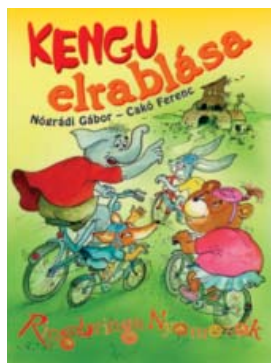
– *Szóval vettél egy fekete övet a plázában.*

– *Anyád hülye gyereke* – mondja az Ezredes, és elveszi az egyik fegyvert. – *Duma helyett menjünk, úgy látszik, elkezdődött.*

És a két öreg csatáló titkos ügynök kilép az istállóból az udvar sötétjébe.

KENGU ELRABLÁSA

Egy iskolába járnak Nyíl-Nyúl, a nyuszi, Karóka,
a róka, Fánteli, az elefánt és Macica, a medve.
Egy osztályba járnak, és megoldatlan bűnügyekben
nyomoznak az Állati köztársaságban.

Találkoztunk a titkos helyünkön. *Afa téfé-refen afa hifin-tafa mefel-lefett.* (Érted? A téren a hinta mellett!)

– Kengu eltűnt! – mondta Fánteli a vészes hangján. – Nem találják a rendőrök sem.

Aztán elmondta, hogy kihallgatta a mamáját, aki rendőrnnyomozó, mikor az telefonált. (Egyébként csúnya dolog lehallgatni valakit. Meg tilos is. De szükség törvényt bont – mondja a szólás. Vagyis... Én se tudom pontosan mit jelent ez, de Macica mondta. Ha Fánteli nem hallgatja le a mamáját, mikor az telefonál, akkor nem tudjuk meg, mit kell lenyomozni. Na! Világos? „Szükség törvényt bont.”)

– Kengu? – kérdezte Karóka. – Melyik kölyök is az?

– Nyílnyúl biztosan ismeri – mondta Macica, és rám mosolygott. – Ő mindenkit ismer. Tud barátkozni.

Bólintottam, hogy „persze”, és izegtem, mozogtam, mint mindig, ha Macica rám néz. Szeret engem, tudom, mert mindig olyan kedvesen dörög, ha szól. Mással is dörög, de inkább darmog. Vagy durmog. Csak velem dörög igazán. Isten bizony beleszeretnék, ha nem volna medve!

– Te ugye ismered a Kengut, Nyílnyúl? – dörmögte most is.

– Nagy feje van és két púp a hátán? – kérdeztem.

– Nemigen – mondta Macica.

– Akkor kis szarvai vannak és pöttyös a bőre?

– Nem pontosan.

– Tudom már! Neki a leghosszabb a nyaka, és állva nyalja az eget!

– Sajnos, nem talált – dörmögte Macica.

– Már tudom! – kiáltottam. – Tudom, hogy nem tudom. Vagyis nem ismerem Kengut. Nem ismerhetek mindenkit a suliban.

– Miért nem engem kérdezel Macica? – kérdezte Fánteli.

– Miért? Te ismered Kengut?

– Naná! A Kengu két nagyon-nagyon erős hátsó lábon áll.

– Honnan tudod? – kérdezte Karóka.

– Onnan, hogy egyszer játékból visszarúgott, és anyának borogatnia kellett a pici hátsómat.

– Ló Szerafinnak is két erős hátsó lába van – mondta Karóka. – Az ő rúgását is borogatni kellene.

– De Ló Szerafinnak nincs elől erszénye! – mondta Fánteli.

– Kengunak van? – kérdeztem, mert gyanakodtam, hogy Fánteli csak úgy kapásból mondja az erszényt. Szokott csak úgy mondani mindenféle meglepit, és meghökkentőt, hogy figyeljünk rá. Mert otthon a mamájának nincs ideje figyelni rá a nyomozásoktól.

– Képzeld, Kengunak van! – válaszolta mérgesen.

– Képelem! – mondtam. – De minek kell Kengunak erszény elől? Mit tesz bele?

– Nem tudom – mondta Fánteli. – Sose mutatta meg. Talán oda rejti az uzsonnáját, hogy ne vegyék el.

– Nem, nem – dormogta halkán Macica. – Nem tudom, minek kell neki erszény, de a mamája a saját erszényében a Kengut hordozta régen, mikor Kengu még kicsi volt és belefért. Láttam.

– Aha! – kiáltottam fel. – Világos! – És vágtam egy „fogalmam sincs” grimaszt, hogy mindenki nevessen. Szeretek mindenkit megnevettetni. – Most már egyáltalán nem tudom, kiről van szó.

– Jaj, de butuskó vagy, NyílNyúl! – mordult rám Fánteli. De ezzel nem bántott meg. Mert tudom, hogy mindenki butuskó valamiben. Másban meg észlénny.

– Bocs, NyílNyúl! – mondta Fánteli, mert azt hitte, megbántott. – Nem akartalak megbántani akarattal. Csak véletlen volt. Lerajzolom neked Kengut a porba, hogy kiengeszteljelek.

És lerajzolta.

– Így néz ki! – mondta.

Néztem, néztem, de hiába.

– Ilyen állat nincs is – mondtam.

– Mert nem egészen így néz ki, bocsánat – dirmegte Macica, és húzott néhány vonalat a rajzba.

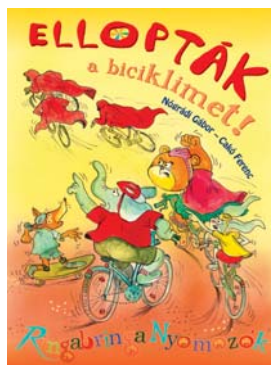
– Ó!!!! Hát őt ismerem! – kiáltottam fel.

– Én is! – mondta Karóka. – Ő a kenguru.

– Bingó! – horkant fel Fánteli.

EEOBDAAAG A DISZIGLIIM!

Egy iskolába járnak Nyíl-Nyúl, a nyuszi, Karóka,
a róka, Fánteli, az elefánt és Macica, a medve.
Egy osztályba járnak, és megoldatlan bűnügyekben
nyomoznak az Állati köztársaságban.

Hajnali tíz órakor felsikoltott a mobilom.
„Nyuszi hopp! Nyuszi hopp! Keresd meg
a mobilod!”

JAJ, NE! Melyik állat ver fel a legmé-
lyebb álmomból?

Pedig tök jól álmodtam! Randiztunk
a Nyuszkó Enikővel a konyhakertben!
Fú, odáig vagyok a csajért! Asszem, ezt
hívják szerelemnek! Szóval már épp ösz-
szeért a bajsunk, amikor... megszólal ez az átkozott mobil!!!

ÁLOMGYILKOSOK!

Ezt nem bünteti a törvény?

Rápillantottam a telómra,

MÉG CSAK HAJNALI TÍZ ÓRA VOLT!

Mi az, hogy a délelőtt tíz óra már nem hajnal?!

Nyár van, vakáció van, nem?

Felkaptam a telót, és udvariasan beleszóltam, ahogy anyu-
kám tanított:

– KI VAGY, HÜLYEGYEREK?

– Eeeen vaaaaagyooooook – sírt valaki a fülembbe.

– Ki az az ÉN? – vicsorogtam, már amennyire egy nyu-
szika vicsorogni tud.

– Eeeen, Kaaarooooaaaa!

– Karóka, te vagy az? – csillapodtam le rögtön, mert

1. – hallottam, hogy valami baj lehet. Karóka ugyanis sírt.

2. – ha a barátunk telefonál nyáron hajnali tízkor, az egészen más, mintha valaki egészen más telefonálna hajnali tízkor;

3. – és ha a telefonáló, a RINGABRINGA KLUBUNK tagja, akkor pedig akár nyolckor is telefonálhat!! Sőt! Hétkor!

Esetleg... (Persze, ha lehet, inkább kilenckor, bocsi!)

A RingaBringa Klubban a jelszó: egy mindenkiért, mindenki egyért!

(Ezt a szöveget *A három testőr*-ből nyaltam, de most már a miénk.)

– Mi baj, Karóka? – kérdeztem rókuci-barátomtól kedvesen. – Mért bőgsz, mint egy állat?

– Eeeobdaaag a diszigliim!

– Hogy miiiii? – kérdeztem, mert egy hangot sem értettem Karóka zokogásából.

– Eeeobdaaag a diszigliim! – ismételte Karóka, én meg csak pislogtam.

Karóka tud svédül? Nem mondta.

– Leeeetttem a szukaarda 'lé eberc'e es'kor a vagylaaal'tal kim'tem, maaar nem'oltott!

FORDÍTÓGÉP: Letettem a cukrászda elé egy percre, és mikor a fagyalattal kimentem, már nem volt ott!

Aha! Kezdttem érteni svédül. Ez van, ha egy nyuszika nyelvzszeni!

Karóka a cukrászda előtt leette magát fagyalattal, és nincs beoltva.

De mért csinál ez ebből ekkora cirkuszt?

– Na, és ha leetted magad? – kérdeztem. – Ezért ébresztettél fel, jó lélek? Menj haza, kapj fel egy másik trikót, és oltasd be magad. Bár nem értem, minek. Mérgezett volt a fagyi? Néha megáll tőled az eszem!

– Nám! Nám! – zokogott Karóka. – Eeeobdaaag a diszigliim!

Kezdtém kapizsgálni. Te jó idesanyám! Ez nem is svédül van! Csak a zokogástól összefolyik Karóka taknya-nyála, hogy finom legyenek.

Már sejtegettem: ez a bőgőmasina a biciklijét emlegeti!

– Töröld meg az orrod és a szemed, aztán mondd el értelmesen: MI VAN A BICIKLIDDEL?

– Eeeeoapták! Eeeeoapták!

– ELLOPTÁK?!

– Eeeee’!

– Na, végre! – mondtam, de nem úgy értettem, hogy „na, végre ellopták”, hanem úgy, hogy „na, végre, megértettem” miért riasztott fel Karóka hajnali tízkor, mikor éppenséggel **VAKÁCIÓ** van.

<http://nogradi.hu/menu/jobboldal/1100-nogradi-gabor-cakoferenc-elloptak-a-biciklimet>

A MI KINIZSINK

A gyerekek életre keltik a híres törökverőt,
hogy mentse meg az állataikat.

A feltámadás

Először a páncélzat körvonalai jelentek meg a levegőben. A sodronying apró láncszemei mint pici gázlángok kékesen vibráltak az iskola félhomályos fizikalaboratóriumában. Halványan kirajzolódott a váll, a két kar és a mellkas hatalmas boltozata. A számítógép csendesen kattogott. Az egész helyiséget betöltötte valami lágy zümmögés, amit csak egy erdei tisztáson elheverve, félálomban hallhat az ember...

– Baromi! – suttogta Domi, és lassan égnek állt az a semmi szőke haja. Kábult volt az élménytől. Pedig ő már kezdettől fogva hitt a kísérletben. Pontosabban a bátyjában, Attilában hitt. Szerinte – és most szó szerint idézzük – „Attila akkora majom, hogy még ezt is meg tudja csinálni”. Nagyon tudta tisztelni és szidni a bátyját.

Attila, az idősebbik Mátyás fiú, némán ült a számítógép előtt. Szeme megbabonázottan meredt a sejtelmes fényekből kibontakozó emberi figurára. Pislantás nélkül nézte a sodronyingbe bújtatott mellkast és a vállakat elborító páncéllemez. De csak annyi izgalommal, mint az igazi tudósok, akik pontosan tudják, hogy mit keresnek, mégis reszkető, belső lázzal várják a biztos sikert.

– Baromi! – suttogta Domi ismét azzal a hatalmas szókinccsével, amit tizenkét év alatt összekapart magának.

Attila és Domi között a műanyaggal borított padlón Braun Gézuka térdepelt.

Előre hajolva két kezére támaszkodott, és felcsapott fejjel úgy meredt a kék lángocskákra, mint egy éhes kutya, ha meglátja, hogy a derűs, nyári égből lassan aláereszkedik egy szál kolbász.

Épp hogy nem szűkölt a boldog rémülettől.

Ő aztán igazán tudta, kinek kell megjelennie, hogyan néz ki a páncélos vitéz! Tudta, milyen sisak lesz rajta, s mekkora lesz a kardja! Tudta, hiszen amit a zeréndvári könyvtárban talált Mátyás királyról és a vezéreiről, mindent elolvasott. A regényeket, a mondákat, a népszerű ismeretterjesztő könyveket, de még a kötelező olvasmányokat is!

– A páncél! – sóhajtott a alig hallhatóan, és megszédült. „Csak nem fogok éppen most elájulni?!” – gondolta, és mélyeket lélegzett. Kati doki néni ezt javasolta Gézukának kiskorában, amikor még ájulós volt.

– Ne lélegezz! – sziszegte Domi a szája sarkából, hogy ne kelljen elfordítania a fejét. Azt akarta mondani, hogy „ne lihegj!”, de nem tudhat mindenki magyarul, akinek ez az anyanyelve. Szerencsére Gézuka a parancs ellenére lélegzett. Csak kicsit halkabban.

A lézersugarak sejtelmes csóváiban lassan megjelent a csípő vonala. Lila és kék fényfoltok villóztak a combok irányába, kergetőztek, egymásba olvadtak és szétváltak újra. Az egész úgy nézett ki, mint egy miniatűr popkoncert, csak zenekar és füst nélkül.

Bí, vagyis Bea, a csoport egyetlen nőnemű, de szerinte fiúsított tagja, akkorát nyelt, mint egy krokodil, ha találkozik egy eltévedt vízilóval. Ezután rögtön csuklani kezdett. Szépen, egyenletesen csuklott, egész hangokkal, ahogy Márta néni énekórán tanította. „Csuk! – tá-á-á á. – Csuk! – tá-á-á á. – Csuk!”

Domi beharapta az alsó ajkát. Ő megmondta, hogy lányt ne hozzanak magukkal. Egy lány vagy csuklik, vagy pisilnie kell. S ha egyiket se csinálja, akkor beszél.

Könyékkal Bea bordái közé dőött.

– Bí! – hörrentette, de a szemét nem vette le a vibráló fényjátékokból kialakuló emberi figuráról.

Egy ilyen bökésért hétköznapi körülmények között a lány letépte volna Domi koszos fülét, de most örült, hogy a csuklása abbamaradt.

Rezzentlenül, kiguvadt szemekkel figyelte a halványan felsejlő alsó végtagokat.

– Mi lesz, ha meztelen? – susogta a fiú (le nem tépett) fülébe.

Domi ekkora butaság hallatán idegességében elröhintette magát.

– Felül páncél, alul semmi? Bírnád, mi?!

– Hülye! – susogta a kislány előre meredve, mert tényleg bírta volna.

De a figura nem volt meztelen.

Páncélzat borította mindenütt.

Az ölet, a combját, de még a lábszárán is hajlított vaslemezek fénylettek kékesen.

A levágott fej beszél

Mindent megcsodált a lakásban Kinizsi, de a legjobban egy furcsa kis üveges ládikó ejtette ámulatba. A ládikó lábakon állt. Üvegajtó volt rajta. De az üvegajtót nem lehetett kinyitni. Olyan volt az egész, mint egy hatalmas szem. Kinizsi észrevett a ládikán egy kis fekete billentyűt. Hasonlított a beszélő masina kapcsolójához. „Bátorság! – suttogta magának. – Gondolj a kenyérmezei csatára, Kinizsi! Ez sem lehet veszélyesebb.” És megnyomta a gombot. A ládika zenélni kezdett, aztán a képernyő (mert persze televízió volt az üveges ládika) kivilágosodott. Kinizsi feltámadása óta először gondolt az Istenre. „Szem! Igen, szem! Az új világ istenének a szeme!” És térdre hullt.

– Bocsáss meg elvetemült szolgáltnak, uram! Bocsáss meg sok bűnömért, csalásaimért, káromkodásaimért! Tudom, hogy mindent tudsz...

Itt Kinizsi lélegzete elakadt. Az üvegszemben ugyanis megjelent egy levágott fej, és beszélni kezdett:

– Kedves nézőink! Kilenc óra harminckor Kisfilmek a nagyvilágból című műsorunkat fogják látni...

– Áááááá! – üvöltött a rémülettől Mátyás hadvezére, és megnyomta a gombot. A kép eltűnt. Kinizsi remegése lassan alábbhagyott. Ő, aki nemegyszer látott karóba húzott embert, lefejezést, máglyán égetést, még sohasem érzett ehhez hasonló ijedelmet. Egy levágott fej, amint beszél! Sok mindent megért ebből az iszonyú új világból, de ezt az üveges ládikát nem lehet ép ésszel felfogni.

Térden állva imádkozott még egy sort a ládika előtt megbocsátásért, aztán kimenekült a házból.

Kapa és Liba

– Idióták! Barmok! – üvöltötte Garai Nándor kivörösödött arc-cal, és úgy rohanguált fel-alá tíz méter hosszú és tíz méter széles irodájában, mint felingerelt oroszán a ketrecében. De mi ingerelte fel ennyire a polgármestert, a város atyját és jótevőjét, aki oly kedélyesnek és jóakarátúnak mutatja magát, ha a mik-rofonba zengedez az ő kedves népének, Zeréndvár lakosainak?

– Felháborító! – hörögte. – Maguk egész éjszaka fent csü-csültek a fán, és füttyörészték?! Degeneráltak. Lejáratják a ha-tóságot! Lejáratnak engem! Mind a kettőjüket felfüggesztem! Lecsukatom! Elbocsátom!

Kapa Lajos meg Liba Tódor szorosan egymás mellett áll-dogáltak a szoba közepén, és remegett a lábuk. Hogyne re-megett volna! Próbáljon meg valaki csak egy rövid órácskát fent csücsülni a fán! Meglátja, milyen fárasztó!

– Nem tehetünk róla, főnök! – siránkozott Kapa. – Nem ember volt az, hanem a Szupermandró maga!

– Barom! Szupermandró ebben a városban csak egy van, és az én vagyok. Megértették?!

– Igen! – kiáltotta a két szerencsétlen egyszerre, és egy-máshoz támaszkodtak, hogy fel ne dőljenek.

– Tehát még egyszer kérdezem: ki kergette fel magukat a fára?

– De főnök! Nem felkergetett! Feldobott!

Garai toporzékolni kezdett.

– Ne mondja még egyszer! Nehogy mondja még egyszer! Barom! Hogy dobhatott volna fel egy ember két ilyen állatot olyan magasra?!

- Mi se értjük...
- Kuss! Az igazat akarom hallani! Berúgtak, ugye, és felmásztak a fára?
- De főnök! Látott már engem berúgva? – nyekeregte Kapa.
- Ezerszer.
- Akkor tudhassa, hogy olyankor én a járdára sem tudok felmászni, nemhogy a fára!
- Akkor hogy történt?! Hogy történhetett?!
- Elmondtuk, főnök. Öt vagy hat gyerek jött az úton, ugye, Liba?
- Eeegen...
- Köztük meg egy hatalmas, nagydarab pasas. ugye, Liba?
- Eeegen...
- És akkor mi mondtuk a gyerekeknek, hogy ejnye-bejnye, későn van már...! Ugye, Liba?
- Eeegen...
- És akkor az a valaki, aki nem Szupermandró, csak olyan erős, nekünk rontott, megragadta a nyakunkat, és...
- Ki ne mondja! Ki ne mondja, mert megölöm! – ordított a polgármester, és a futkározástól fáradtan belezöttyent az íróasztala mögött terpeszkedő karosszékekbe. – Kinek a gyerekei voltak? Sorolja!
- Tetszik tudni, sötét volt...
- A fejükben, Kapa! Ott volt sötét! És még van is! Sorolja, mert kirúgom! – üvöltötte Garai és lila lett a feje. Sötétlila.

A MI DÓZSÁNK

A gyerekek időutazásra indulnak az ötszáz éve élt Kinizsi Pálhoz, hogy elhívják a mai világba segíteni. Kis tévedés miatt Dózsa György parasztháborújának a végére érkeznek, és nem biztos, hogy túléljük ezt a kalandot.

Legfeljebb karóba húznak

(1514. július)

András, a sötétben is jól tájékozódva könnyedén vezette a kis csapatot a faluba. Amikor a saját házához ért, a csapatot hátrébb intette „Megijed az asszony!” – súgta, és belépett az ajtón.

Domiék kint vártak.

– Mi legyen? – kérdezte Dénes.

– Sok választás nincs – mondta Sipeki.

– Négy napig nem mehetünk vissza a jövőbe. Ezt a négy napot túl kell élni. És túl is fogjuk élni!

Gézukának vacogott a foga. Nem a hidegtől.

– Ha ez az uraság elkap minket, tényleg karóba húzhat? – kérdezte.

– Téged nem – nyugtatta meg Domi. – Olyan vékony karó nincs. Téged csak lefejez vagy felnégyel.

– Utállak! – mondta Bea. – Ha hazamegyünk, nem játszom többet veled, az biztos.

– Nyugodjatok meg! – mondta Sipeki. – Nem mernek bántani minket. Láttátok András félelmét. Azt hiszi, hogy angyalok vagyunk. Vagy ilyesmi.

Domi elröhintette magát.

– Ha a nagyi megtudná, hogy valahol angyalnak néztek, kiröhögné a protkóját.

– Na, most már szűnj meg, mert szájon kaplak! – förmedt Dénes az ifjabbik Mátyásra, de az összekapás a két fiú között elmaradt, mert András kilépett a kunyhóból.

– Menjetek a házak mögé! – intett András Sipekinek. – A patakparton van egy bozótos. Ott el lehet bújni. Ne szóljatok! Ne mozogjatok! Várjatok! Én megyek a többiekért. Megöljük István urat és felgyújtjuk a házát.

Az időutazók úgy álltak, mint Lót felesége a biblia.com szerint, aki sóbálvánnyá vált, mikor kíváncsian visszafordult, hogy megnézze a gonosz városok égését.

– Jól hallottam...? – kezdte kérdezni Gézuka. – Megölik az urakat?

– Ez a tervük – mondta Sipi.

– Na, menjetek! – lökte meg a tanár úr karját András. – A parton tanálkozunk, ha élek.

A kis csapat botladozva indult el a sötétben.

Amíg a bozótost el nem érték még csak-csak láttak valamit, de aztán semmit. Bea megbotlott, és elesett. Valahonnan letről hallatszott a nyögése.

Elemlámpa fénye hasított a sötétbe.

– Domi! – horkant fel Sipeki. – Hát ezt is elhoztad?

– Tudtam, hogy kell majd, Béla bá'! És ugye, hogy igazam volt? Ilyen töksötétben kitörhetjük a lábunkat.

– A magyarok ezer évig ilyen *töksötétben* éltek, ahogy te mondod!

– Na és, Béla bá’? – mondta a kis pimasz. – Azért, mert az emberek tízezer éve ölik egymást, én is elővegyem a kisbicskám?

Dénes felsegítette Beát. A lámpa segítségével könnyen megtalálták a patakot.

Gézukát sehogy sem hagyta nyugodni az ő huszonegyedik századi humanista lelke.

– Tanár úr, kérem...! Tényleg megöli az urakat András?

– Azt hiszem, igen – sóhajtott Sipeki.

– De hát ez szörnyű! – remegett a gyerek. – Tárgyalás nélkül?

– Nyugodj meg, kisfiam! – mondta Sipeki – Ilyen volt a középkor. Vagyis ilyen.

Dénes sem bírt megnyugodni.

– Ez azért..., elég borzalmas! Ezt nem tetszett tanítani!

Sipeki sóhajtott.

– Nagy a tananyag. Valamit ki kell hagyni.

– Na, de ezt? Hagyjuk ki a Caesart!

– Tanár úr – motyogta Gézuka – nem kellene szólni az uraknak, hogy meneküljenek?

– Hülye vagy, gyerek? – jött meg Domi hangja. – Ne avatkozzunk már mások dolgába! Ha András úgy látja jónak, hogy megölje őket, meg fölgyújtsa a házukat, mert itt az a szokás, hát csinálja!

– Ne mondj ilyet, jó? – dadogta Gézuka. – A halálbüntetést eltörölték...

– Mikor? – vakkantott Domi. – Ötszáz év múlva. Itt még nem törölték el. Egyébként is, örülj, hogy nem minket ölnek meg!

Mert még az is előfordulhat ebben a kavarodásban! Kinyomják a szemünket, levágják a fülünket, és ráadásul még karóba is húznak. Láthatod, az nekik semmi. Úgyhogy nyugodj meg!

Gézuka nyugodtan és hangtalanul elájult.

– Gratulálok, Mátyás Domokos! – emelte fel az ájult gyereket Sipeki. – Neked ismét sikerült megnyugtatni mindannyiunkat.

Két bolond nem fér meg egy palotában

Mikor kiderült, hogy a vándorló társaság milyen éhes, Perényi Ferenc megteríttette az asztalt, és olyan ebédet szolgáltatott fel (vagy vacsorát? már igencsak délután volt), hogy Domi azt mondta: „én itt maradok, ti csak menjetek Dózsához helyeskedni, majd otthon találkozunk.”

Persze nem gondolta komolyan.

Miközben a társaság, Pat vizslával együtt két pofára falt, egy alacsony, szinte törpe növésű, színes kockás ruhába öltözött fiatalember szaladt be a terembe.

– Mi van, csak zabálni jöttetek? – dörrent a vendégekre.
– Kieszitek a kölyköt a vagyonából!

A gyerekek már éppen meg akartak sértődni, amikor a kastélybeliek harsány nevetése közben Sipi odasúgta:

– Semmi baj. Ő az udvari bolond. Bármit mondhat. Nem kell mellre szívni.

– Mit sottogsz? – rivallt Sipire a kis ember. – Fejezzétek le! Holnap ő lesz az ebéd.

– Ő már öreg – böfögött Domi. – Nagyon rágós.

– Egy fiatalabbra gondolsz? – pattant Domi elé a bolond.

– Igen. Rád! – mondta Domi, és a püspöki társaság nevetése a mennyezetig csapott.

Két bolond versengésének látták a vitát, és nem tévedtek.

– Látom, bolond vagy! – vigyorgott a bolond Domira. – Na, vess egy bukfencet, ha tudsz!

– Tele hassal, bolond? Szétfinganám a palotát.

Az ifjú püspök úgy nevetett, hogy majd leesett a székről.

Visított a röhögéstől András is, pedig ő ismerte Domit. Tudta, hogy okos pimasz.

A törpe arcán ijedelem suhant át. A végén még lecserélik erre a bolondra?

– Jól értelek? – vigyorgott Domira. – Tele vagy szarral?

– Jól értettél – somolygott a fiú. – Veled vagyok tele.

Ez volt Mátyás Domokos világa! A középkor, ahol itt-ott még a templomi szószékről is olyan ocsmányul beszéltek, ahogyan a huszonegyedik századi kocsmákban sem gyakran.

A termen végigviharzó nevetéstől alig hallatszott az udvari bolond kurjantása.

– Kihívlak párbajra, te szarzsák, s feltrancsírozlak, mint egy kövér pulykát!

– És mivel vívsz majd, ami illik hozzád? – kérdezte az ifjabb Mátyás. – Fogpiszkálóval?

– Éljen! – kiáltott az ifjú püspök, és Domira emelte a poharát. – Megtartalak bolondnak! És te, tanár, a tanárom leszel. Itt maradtok! Ígérem, nem lesz hiányotok semmiben.

<http://nogradi.hu/menu/kozepso/1090-a-mi-dozsank-mentunk-lattunk-hazajonnenk>

GYERÜNK HAZA!

A két angol gyerek a mamájuk magyar szülőfalujában nyaralnak egy hónapig. Pontosabban: két napig.

Gyilkos az udvaron

Reggel Eszter frissen és kipihenve ébredt. Kinézett az ablakon. A reggeli napsugarak sugárzóan zöld ruhába öltöztették a tájat, s kissé felmelegítették Eszter mogorva szívét is. Talán mégsem lesz itt Kokasdon olyan rossz?... Kutya van, ló van, gyerekek vannak... Aztán meg ott állnak a gyümölcsfák is, azokra mindre fel lehet mászni...

Ahogy ide-oda nézegetett, Erzsike nénit pillantotta meg. A néni egyik kezében egy véres kés volt, a másikban egy elvágott torkú, rángatózó csirke. Édes nagynénikéjük így álldogált a szemétdomb mellett. Eszter a rémülettől nem kapott levegőt. Így aztán megszólalni se bírt. Hátrálni kezdett. Az ágyhoz érve ráugrott Robertre, és a fiú hajába csimpaszkodott.

– Megölte! Gyilkosok! – mutogatott az ablak felé. – Megölte!

Robert, mély álmából ismét kiszakítva megérezte, hogy ez nem az ő napja. Már a hajnali kakaskukorékolástól is frászt kapott, de Eszter hajtépős ébresztőjéhez képest a kakasról, „Legkedvesebb nyári élményem” címmel dolgozatot írhatott volna londoni iskolájában.

– Megbolondultál? – lökte el magától a kislányt, aki azonban az ablak felé mutogatott, és egyre csak azt ismételte, hogy: „Megölte! Megölte!”

Robert kinézett. A véres csirke látványától ő is hátrahőkölt, bár sejtette, hogy a házi szárnyasok általában nem a saját kérésükre kerülnek az emberek tányérjába. „Bocsánat, lennének szívesek befalni engem, mert már nagyon unom a csipegetést! Kösz!”

– Nyugi! – mondta a húgának, aki a bátyja karjába kapaszkodva reszketett, mint kocsonya a Trabantban. Csak álltak, álltak, nem bírták a szemüket levenni az utolsókat ránduló csirkéről.

És ekkor Eszter hirtelen minden megértett. Ez a falu, meg amit átélnek benne, valójában mese. És a ház, mézeskalács-ház, ők ketten pedig Jancsi meg Juliska, akiket meg akarnak sütni egy kemencében, hogy megegyék a zúzójukat. És Erzsike néni a vasorrú bába.

Az, hogy éppenséggel nincs vasorra, nem zavarta Esztert, mert a mamájától tudta, hogy a plasztikai sebészet ma már csodákat művel.

A két gyerek hosszú ideig állt, és bámulta a szegény kis tolas állatot. A kíváncsiságtól meg az iszonyodástól csupa libabőrös lett a hátuk.

Erzsike néni váratlanul felnézett. és észrevette a két gyerekfejet az ablakban. Rájuk mosolygott és kezében a véres késsel integetni kezdett.

– Go-od mor-ning, kedveseim! Hogy aludtatok? Mit álmodtatok?

A nagy terv

Amikor először mondta be a rádió és a televízió, hogy mennyi jutalmat kapnak a nyomravezetők, Jóska szomszédnak zseniális ötlete támadt. Ő és Sanyi bácsi biztosan megtalálnák a gyerekeket, és akkor megkapnák a nagy pénzt.

– Csak nem képzeled, hogy a pénz miatt keresném meg a gyerekeket?! – csattant fel Sanyi bácsi. – Én fizetnék inkább, ha valaki visszahozná őket, ember! – És még a szeme is könnybe lábadt, ahogy az ismeretlenben kószáló kis csemétkre gondolt.

– Aztán miből gondolod, hogy megtalálnátok őket? – kérdezte Erzsike néni.

Ismerte a szomszédját, nem nézte ki belőle, hogy értelmes ötletei támadnak, de ahogy a szólás tartja: vak tyúk is talál szemet.

– Miből, Erzsike néni? – vigyorgott Jóska szomszéd, mint macska a tejre. – Abból, hogy mi ismerjük a legjobban a lovat meg a kutyát. Meg a gyerekeket is. Hiszen azokról a zsaruknak még egy rendes fotójuk sincs!...

Sanyi bácsi bólogatott. Néha ritka hatökör tud lenni ez a Jóska, de most fején találta a szöget. Tényleg nincsen az országban még egy ember, aki annyira tudná, hogyan néz ki a Sári ló, a Bobi kutya, meg a két gyerek, mint ők.

– Na, és merre indulnátok el? – kérdezte Erzsike néni gyanakodva. Látszott, hogy hinni szeretne, de nem hisz. – Hiába ismeritek őket, ha ti északra mentek, ők meg délre!

Jóska úgy csippentett a szemével, mint aki nagyon sokat tud.

– Hova akarnak menni a gyerekek?
– Naná, hogy Londonba! – mondta Sanyi bá’.
– És merre van az a London? – kérdezte megint a nagy mindentudó.

– Hát nyugatra egyenest – mondta Sanyi bá’.
– Akkor a két kölyök csak a négyes, vagy a hármas úton indulhatott el Budapest felé. Semmi más dolgunk nincs, mint a Trabanttal fel alá furikázni a két autóúton, míg meg nem találjuk őket. Az autó mégiscsak gyorsabb, mint a ló!

Erzsike néni meg Sanyi bácsi elméláztak a hallottakon, aztán Sanyi bácsi az asztalra csapott.

– Most az egyszer igazad lehet, Józsi! Adja Isten! Reggel indulunk.

Erzsike néni a fejét csóválta.

– Két tűt a szénakazalban könnyebb megtalálni. Ahhoz elég nagy ez az ország, hogy két gyerek eltűnjön benne... Aztán meg most már a határon is úgy mehetnek át az emberek, mint a nyulak. Az útlevelet se kérik tőlünk, mióta beleléptünk az Euba.

De Sanyi bácsi csak legyintett.

– Asszonybeszéd! Hol tartanánk, ha én mindig rád hallgattam volna?

– Hát nem itt! – mondta Erzsike néni csípősen.

Sanyi bácsi rögtön lakatot tett a szájára, mert olyan még nem volt, hogy a feleségével folytatott vitában ő győzzön. Vannak ilyen férjek egynehányan.

– Felírom a nevüket, mert úgyse tudjátok kimondani – mondta Erzsike néni, és írta: – Eszter és Robert Bowling.

– Bowling? – bámult Józsi egészen őszintén, mert a gyerekek vezetéknévét eddig nem ismerte.

– Aha! – bólintott Sanyi bá'. – Tudod, ez az a játék, amelyben a golyókkal bábukat kell leütni.

– Az a teke! Így hívják őket? – pislogott Józsi. – Teke Eszter meg Robert?

Sanyi bácsi majd bevizelt, úgy röhögött.

Ha a hülyeségnek múzeuma volna, ezt a Józsit ott mindenképpen ki kellene állítani.

<http://nogradi.hu/olvastad/670-gyerunk-haza>

MARCI ÖRÖKSÉGE

**Marci milliókat örököl.
De az örökségre a terroristáknak is fáj a foguk.**

Egy szerelem kezdete

Marci mindennap hazakíserte Tündét, mert közel laktak egymáshoz.

Illetve egyáltalán nem laktak közel, mert legalább két kilométerre volt a két lakás, de mindegy. Ezt nevezik viszonylagos helyzetnek, azaz relativitásnak, akik tudják, hogy mi az a relativitás. Mi, többiek, az ilyesmit inkább szerelemnek nevezzük. Az ember kíséretet valakit, és úgy érzi, húsz métert tett meg. Közben esetleg lesétált Pestről Sopronba gyalog, meg vissza. Érdekes. Erről kellene matekórán beszélni, nem az egyenletekről. Akkor a vattaagyúak is átmennének Albert Einsteinbe meg a matekvizsgán.

Marci pontosan március huszonegyediké óta kísérette haza Tündét a város túlsó végébe.

Azon a márciusi reggelen, a tavasz első napján nyolc óra ötvenkét perckor lobbant fel közöttük a szerelem nevezetű érzés. Az említett időpontban (az első szünet alatt) ugyanis Marci rohángálás közben a folyosón nekiment Tündének, és a falhoz lökte.

– Hülye vagy?! – sikoltott rá a lány, és hatalmasat szikrázott köztük a térerő.

A felvillanó szikra persze nem látszott, mert az efféle érzelmi tűzijátékot csak azok észlelik, akiket megéget.

– Bocsi! – mondta Marci, és rohant tovább. De már nem tudott megszabadulni a dühösen rávillanó zöld szemek és a meglibbenő vörös hajzuhatag varázsától. Meg a karambol okozta egyéb testi érzetektől. Úgy mint gerincbizsergés, légszomj és szűrő fájdalom a mellkasban. Bordatörés? Nem. Csak Tünde könnyökének a nyoma.

A következő szünetben még egyszer bocsánatot kért Tündétől, aki dühösen elküldte Délre. Azaz egy melegebb éghajlatra, amit nem illik pontosan leírni a Word nyelvhelyességi szabályai szerint. A harmadik szünetben Marci odaadta a baklaváját a lánynak. A baklava egy arab sütemény. Dió, mogyoró, mandula, méz és egyéb finomságok keveréke, úgyhogy túl rossz nem lehet. Pláne ha Marci mamája süti, aki Marci apjától tanulta meg az elkészítést.

A negyedik szünetben Marci szakított Anitával és Friderikával, akikkel eddig járt. Az ötödik szünetben ezt elmondta Tündének, a hatodik óra után pedig hazakíserte a lányt. Ez volt szerelmük kezdetének rövid története.

Két bérgyilkos egy asztalnál

Günther Günther, azaz Borisz, a bérgyilkos, aki most szőkés-barnás hajú és szakállú lomha, pocakos német üzletembernek álcázta magát, csülkös babgulyást evett a hotel éttermében.

– Nem egy könnyű étel, különösen vacsorára nem, de biztosan finom – csendült fel váratlanul angolul egy barátságos

női hang, és az ízek harmóniájában elmerülő férfi felpillantott.

Az asztal másik oldalán a már ismert, titokzatos asszony mosolygott rá. Az ismeretlen nő, elegáns sötétkék kosztümjében a bablevest kanalazó úrral szemben üldögélt. Jobb karja az asztalon nyugodott, bal kezét pedig az ölében, a kézításkáján tartotta.

– Bocsánat! – bólintott az asszony. – Még nem is mondtam: jó étvágyat! Csak egyen nyugodtan. Kihűlhet. Tudja, Borisz – folytatta Rózsi halkán –, ha valaki szereti a finom ételeket és a kényelmes hoteleket... ha valaki szeret élni, úgy értem, jól élni, az ne válasszon veszélyes foglalkozást. Élvezze a csülkös bablevest, meg a szállodák összkomfortját, és ne kockáztassa, hogy esetleg a bableves mellé egy golyót is kap a gyomrába. Azt mondják, az ilyesmi zavarja az emésztést.

Borisz köhintett egyet, és az utolsó babszemet is bekapta a tányér aljáról. Aztán letette a kanalát és megtörülte a száját meg az álbajuszát a szalvétával.

– Ha javasolhatom – mosolygott Rózsi –, hagyja a kezét az asztal felett. Nem szívesen lövöldöznék ebben a szép hotelben... Illetlenség volna összemocskolni a szőnyeget vérrel, vagy szétlőni a berendezést.

– Kérem, ahogy tetszik – mondta Borisz és az asztalra fette a kezét, ahogy az asszony javasolta. – Megkérdezhetem, hogy kihez van szerencsém?

Rózsi elmosolyodott.

– Szerencsének éppen nem mondanám, mert a maga számára én a Halál Angyala vagyok, ha ma éjfélig nem tűnik el Magyarországról.

A férfi tétován felemelte a szemöldökét.

– A kérése egy kicsit váratlanul ért kedves...izé... Halál Angyala... Nekem ugyanis még volna egy kis elintéznivalóm itt...

Rózsi bólogatott.

– Igen, igen. Tudom. De sajnálnám, ha nem tudnám meggyőzni... Maga fiatal. Maga előtt az élet. Örömök, élmények, élvezetek, csülkös babgulyás... Azt hiszem, igen kedvező az ajánlatom, ha figyelembe vesszük, hogy másik választási lehetősége a hullaházba szóló örökbérlet. Persze végül is ön dönt.

A pincér az asztalhoz lépett, és megkérdezte Rózsit, hogy óhajt-e valamit.

– Nem, köszönöm – mondta az asszony, de egy pillanatra sem vette le a szemét Boriszról. – Günther úr azonban már menni akar. A vacsoráját, kérem, írja a hotelszámlájához. Háromszázhuszonötös szoba.

– Igenis – mondta a pincér, és távozott.

– Víziontlátásra! – mondta Rózsi Borisznak, és csak a szemével jelezte a férfinak, hogy szépen, óvatosan távozzon, ha még csülkös bablevest akar enni valaha az életben.

A férfi lassan felállt. Tenyerét, jól láthatóan maga elé tartotta, mint egy gyerek, aki azt mutatja, hogy nincs a kezében semmi.

– Megkérdezhetem – mosolygott a nőre –, hogy a nevéből melyik a keresztnév?

– A Halál – mondta Rózsi.

VAU!

**Vannak előnyei, ha az ember kutyává változik.
De akadnak hátrányai is.**

Védőoltás kötelező

Hazafelé indultak. Kárpica megvakarta a fejét.

– Tudod, min jár az agyam, pupák? – kérdezte. – Hogy ha egyszer megtörtént veled ez a dolog, hogy kutyává változtál, akkor ez újra megtörténhet.

– Ezen már én is gondolkodtam – dünnyögte Pali, és alig láthatóan megvonaglott az arca.

– És nem aggaszt?

– Nem. A végére akarok járni ennek az örületnek. És ehhez kell a segítséged.

Pali hallgatott egy keveset, aztán így folytatta:

– Arra az esetre, ha újra kutyává változnék, szükségünk van egy kódra, amiből megérted mit akarok!

Kárpica egészen előre görnyedt, úgy figyelt.

– Tehát – mondta Pali –, ha újra kutyává változnék, akkor egy vakkantás azt jelenti, hogy igen...

– Várjál – vágott közbe Kárpica –, hadd találjam ki: két vakkantás azt jelenti, hogy nem!

– Gratulálok. Lassan közös témáitok is lehetnek az ötéves kishúgommal.

Csöpögni kezdett az eső. Az ólomsúlyú fülledtségben szinte megváltásként jött a kezdődő nyári zápor. Pali egyre makacsabban hitte, hogy egyedül képtelen lesz megoldani a rejtélyt. Vontatottan kérdezte:

– Ha újra kutyává változom, elmehetek hozzád? Biztonságra lesz szükségem, és nyugalomra.

– Naná, hogy eljössz, ezt el is várom, pupák! Az én kutyám leszel. Csak azt nem tudom, hogyan szólítsalak.

– Palinak.

– Ne! Ez nem kutyanév. Mit szólnál mondjuk a Rexhez?

– Na, állj le a humorral! Pali a nevem!

– Oké, pupák, oké, nem kell bekapni! És mi lesz a vesztség elleni oltással? Meg a szopornyicával? Meg a többi szurival?

– Eszedbe ne jusson, Kárpica!

– Mért? A kutyák számára ezek kötelezőek!

Ez azért gáz!

Kárpica nem kapott választ a kérdéseire. Nem értette, mi van. A zuhany alatt hátrafordult és hunyorogva kereste Palit. A vízsugáron keresztül homályos alakot látott, de egészen lent, az öltözőpad magasságában. Kidugta a fejét a zuhanyzóból és megdörzsölte a szemét. Amikor kitisztult előtte a kép, megtántorodott. Egy lucskos pofájú vizsla nézett vele farkasszemet. Megkapaszkodott a szappantartóba. Ez volt az igazi hidegzuhany. Dadogni kezdett.

– Ez... ez... Pali... ez... ez nagyon gáz... hú de gáz... kiiirrrráály, de gáz... pupák... te vagy az?

A vizsla mozdulatlanul meredt rá. Aztán vakkantott egyet:

– Vau!

Kárpica kilépett a zuhanyfülkéből és gyorsan a dereka köré tekerte a törülközőjét.

– Vau! – ismételte. – Azt mondja: vau! Ez akkor most azt jelenti, hogy... mit is jelent? Egy vakkantás: nem, két vakkantás: igen?

A vizsla lefeküdt a földre és eltakarta a szemét.

– Jól van na, megzavarodtam – csapott a levegőbe idegesen Kárpica. – Végül is nem mindennap változik az ember barátja kutyává.

Hangokat hallott kintről. Felkapta Pali törülközőjét a földről, és éppen csak annyi ideje maradt, hogy rádobja a kutyára.

Szia, szépségem!

– Megsimogathatom? – kérdezte Gigi, mikor az utcán találkozott Kárpicával és a kutyával.

A csinos lány Pali reménytelen és nagy szerelme volt függetlenül attól, hogy Pali éppen ember volt vagy kutya.

Mivel Gigi nem kapott választ, leguggolt a vizslához.

– Szia szépségem – mondta, és finoman végigsimította a kutya pofáját.

A vizsla kővé dermedve állt. Olyan szép volt a lány, hogy Pali nem tudott vele betelni. Igazán jól esett neki Gigi kezének a melege. A lány a két tenyere közé fogta a kutya pofáját.

– Mi a neved, te gyönyörűség?

Kárpica a lábujjáig elvörösödött.

– Izé... Böbe... nem, Bobi... illetve Babi, na, igen: Babi.

S hogy nyomatékot adjon a szavainak, rögtön becézgetni kezdte a kutyát.

– Babika, Babuci, volt-e ma már kakuci?

Pali gyilkos pillantásokat lövellt Kárpica felé, úgyhogy a fiú inkább abbahagyta a gügyögést.

– És hány éves a kis Babika? – kérdezte Gigi, miközben megvakarta a vizsla fülét.

– Tizenkettő – vágta rá Kárpica.

– Tizenkettő? – nézett föl rá Gigi. – Fiatalabbnak látszik.

– Igen, mert... van egy ilyen betegsége... ilyen öregedési betegsége. Egy év alatt két évet öregszik.

– Két évet?

– Aha. De van, amikor hármat. Mikor hogy. Attól függ, mit eszik. Meg hogy mennyit.

– Érdekes. Milyen édes. De mintha haragudna valamiért. Sosem harap?

Pali szeme Kárpicára villant. A fiú kényszeredetten mosolygott vissza rá.

– Nem. Nem harap. De ahogy elnézem, fog. És valami azt súgja, hogy engem fog megharapni.

http://nogradi.hu/nogradi_gergely_konyvei/655-vau

NYAU!

Egy varázserővel rendelkező afrikai kislány
Paliék családjába kerül. Aztán elrabolják.

Kárpica ég

– Na, cicamicák és kandúrbandik, kapjunk az alkalmon, hogy a tanár úr odahaza piheg, és használjuk fel ezt a maradék fél-órát javításra a kedvenc tantárgyatokból. Lássuk csak azt a naplót... jó, Kárpáti ki-pattan soványmalac-vágtában!

Kárpica lógó orral vánszorgott a táblához.

– De tudtam! Komolyan, a jövőbe látok! Hogy én miért nem lottózom?! – morogta.

Madame Curie hátradőlt a székén.

– Nos tehát: hogyan reagál az égő magnézium az oxigénre? Milyen anyag keletkezik a találkozásukkor és hogyan nevezzük?

– Értem... – dünnyögte Kárpica.

– Ennek örülök. Csak emlékezned kell, a múlt órán ugyanis magnéziumszalagot égettünk. Vakító, fehér láng, tudod. Az eredmény: fehér por. Ha megeszed, menni fog a hasad.

– Emlékszem.

– Kitűnő. Tehát a két anyag találkozásakor kapunk egy magnéziumionokból és oxidionokból álló vegyületet. Írjuk is fel a táblára vegyjelét: MgO .

Kárpica lassan, körülményesen kanyarította a krétával a betűket, mintha mákófalvi gyöngyvarrásos kasmírkötényt hímezne.

– Bravó! Na most, a vegyület nevére volnék kíváncsi.

– Én is... – motyogta Kárpica.

Az óra kínos lassúsággal pergett. Persze csak a felelőnek. A többiek ugyanis élvezték Kárpica fantáziadús kínzását. Igaz, ami igaz, Madame Curie nem fukarkodott a megsemmisítő mondatokkal.

– Ébren vagy még, Kárpáti? – csattant a tanárnő hangja.

Kárpica megrázkódott. Egyszerre felcsillant a szeme.

– Magnézoxigén-ion – hadarta izgatottan.

– Majdnem, Kárpáti, majdnem! Csak ne rohanj, fiam. A tudásszomjad szimpatikus, de azért csak lassan a testtel. Szóval mi is az új anyag pontos neve?

– Hát...

– No?

– Hát...

– Fiam, próbálj meg a testmagasságodhoz szellemileg is felnőni. Tehát? Ég a magnézium. Mi lesz belőle?

– Égő magnézium, tanárnő kérem.

– Jaj, Kárpáti fiam, de örülök, hogy működsz. Már azt hittem, be kell adnunk a bontóba. Égő magnézium. Oké. No de hogy mondjuk ezt szépen kémiásan?

– Magnezitoxin!

Madame Curie a kezébe temette az arcát.

– Egy másik választ vártam, de nem vagyok telhetetlen – suttogta.

– Feladom, tanárnő...

– Hé, ez nem posta, mókuska! – kapta fel a fejét Madame Curie, azzal elővette a tollát. – Nos, Kárpáti fiam, rezgett a kettes, de végül mégis csak egy kisegyesre futotta.

– Jaj, ne, tanárnő! – nyöszörgött Kárpica. – Hisz nem is tudtuk, hogy ma kémia óránk lesz!

Madame Curie felpillantott a naplóból. Elgondolkodott kicsit, aztán bólintott.

– Látod, Kárpáti, ebben igazad van. Nem írom be az egyest. Tetszik, ha valaki felemeli a hangját, amikor igazságtalanságot tapasztal. De azért azt az átkozott magnézium-oxidot tudhattad volna, fiam!

Amint kiejtette az utolsó mondatot, kicsöngettek.

Majom helyett Csicsi

Miután hármásban maradtak Vilmamával, Pali a nagynénjére nézett, aztán az apjára.

– Ez komoly? Tényleg itt marad ez a fekete gyerek?

Szilas apuka megdörzsölte a szemét, mintha rossz álomból ébredne.

– Egy kis időre – bólintott.

– Hát ez óriási! – dohogott Pali keserűen.

– Ugye? – értette félre szándékosan Vilmama. – Bizony, nem volt könnyű meggyőzni az őseidet.

– Azt nem csodálom – fintorgott Pali. – Mégis, hogy gondoltad ezt, Vilmama? Bőven elég nekem egy kistesó. Várok így is eleget a klotyó előtt, ha Emmike betelepszik. És különben is, mit fognak szólni a suliban? Majomról volt szó, ha jól emlékszem, nem egy néger kislányról!

– Idehallgass, harcias fiatalember – búgta rendíthetetlen derűvel a nagynéni –, mire való ez a nagy ellenségesség? Csicsi nem örökre marad, csupán két hétig. Még Szilveszter előtt eljövök érte.

Pali megkönnyebbültséget érzett. Két hét? Annyit fél lábon is kibír!

– Mindenesetre én zárni fogom a szobám ajtaját! – jelentette ki sértetten, bár számára is nyilvánvaló volt, hogy bárgyúság, amit mond.

– Egy Jedi lovag sosem cselekszik haragból, ifjú Skywalker!

– Jaj, Vilmama, úgy tűnik, kimaradt neked három-négy év. Ma már nem kajolom ezt a csicsás úrdumát.

A nagynéni arcán meglepődés látszott.

– Hát akkor ma mit kajolsz, drágám?

Pali grimaszt vágott.

– Egy világvége-garanciális, egyedi kezelőfelületű új mobiltelefonnal mondjuk örökre az adósoddá tennél, különösen, ha a dögös menükonfigurációjából a MyWi és az MSN is elérhető volna.

Vilmama kettőt pislogott, aztán fölfelé indult az emeletre. Néhány Kék-Nílus menti törzsi testbeszédet is beleértve a világ harminckilenc nyelvén volt képes megértetnie magát, az a nyelv azonban, amelyen a saját unokaöccse gagyogott, sajnos ismeretlen volt számára.

http://nogradi.hu/nogradi_gergely_konyvei/656-nyau

BALHÉS BENI NAPLÓJA

Beni írni kezd

(A csúnya helyesírási hibák Beni bűnei. Ha tudod, javítsd ki!)

Ha teccik, ha nem, tegnap 10 éves lettem. Inkább nem teccik, de mindegy. Banyukám azt kérdezte: Beni, mit szeretnél szülinapodra? Azt feleltem: naplót. Mer a nővéreimnek van és gondoltam én is elég nagy vagyok már a naplóíráshoz. Banyuska vett is 1-et, kék és tépőzárral nyílik. Mindjárt megölelgettem. Nem a Banyust, a naplót! Isten hozott, tesó! – montam neki. Persze rázott a para, hogy nekem most akkor minden nap írnom kell bele, és egyáltalán hogy kezdjem el? Asztán eszembe jutott valami. Beslisszoltam a Lili szobájába, hogy majd az ő naplójából másolok egy kicsit. Csakhogy ő becsukta az íróasztala fiókjába, úgyhogy iszonyú sok időmbe telt mire végre megtaláltam a kulcsot. Kinyitottam a Lili naplóját, hát volt benne minden, csoki, zizi, madártej! Komolyan, futkosott a hátamon a szőr attól, amit ott olvastam.

Nekem 3 darab nővérem van és mindegyiknek 1 darab naplója van, amibe minden este beleírnak. Ez már azután történik, hogy leszórtelenítik magukat a borotvagéppel és minden vörös pöttyöt szétnyomkodnak a képükön. De ma este, még nyomkodás előtt megjött a Lomposh Csanád, az egy olyan randa nagy marha milliomosgyerek, és tök sápadt a po-

fája, mint annak a sárgarigófejű Edvárd Kulen nevű vámpír-srácnak az Alkonyatban, és szendvicsgyára van a papájának meg mercédesze. Na ő a Lili lovaglója, bocsánat, lovagja, és bekéreckedett a Lilihez, mire a másik két nővérem rögtön vihogni kezdett. Később a sárgarigófejű kijött egy pohár vizet kérni, a pofája akkor már egészen ki volt pirosodva. Sajnos összefutottunk a nappaliban.

– Mi van a hónod alatt, macskajancsi? – lapogatta meg a vállamat. Lassan forgott a nyelve, mintha négy napig tojt volna rajta egy tűzok. Fáradtnak tűnt. Mit művelhettek oda-bent a Lilivel?

– Napló – morogtam.

– Muti!

– Hé, csak ínyenceknek! – vetettem oda neki, és nagyon utáltam.

– Nana! Idenézz! – húzott elő egy rágót, aminek a papírján a Luk Szkájvolker lézerkardozott. – A tiéd, ha megmutatod a naplód.

Körülnéztem a nappaliban, ki látja ezt a gonosz üzletet. A másik két nővérem ott kuncogott a kanapén. Na, jól összehordta itt a szél a szemetet, gondoltam. Átnyújtottam a naplót. Megkaptam a rágót. Csanád boldogan kurjantott, hogy megszerezte a zsákmányt, de erre már Lili is kigördült a szobájából. Csanád fennhangon olvasni kezdett:

„Beteg egy úrlény ez a sápadt Lomposh, az már biztos, ma este megint idetolta azt a rigó arcát, pedig tudja, hogy ki nem állhatom. De anya asszongya, hozzá kell mennem, ha megkéri a kezemet ez a Godzilla, mert akkor sosem lesz anyagi problémája senkinek a családban. Úgy látszik, az senkit sem érdekel

a családban, hogy igaziból hányhatnékom van ettől a milliomosgyerektől, mert nagy ronda vörös kezei vannak, és szőrös a füle, és az orra egy nagy csőrre hasonlít, és csótányt lehet irritani a szája szagával, és inkább egy görényt csókolgatnék, mint ezt a Darth Mault. De a pénz nagy úr, a nyomorult életbe!”

Hát a Lili egész idő alatt nyivákolt és ki akarta tépni a naplót a Lomposh ronda vörös kezéből, ám az magasra tartotta és végigolvasta az egészet.

Mire végzett, mindenki engem bámult a nappaliban. De hogy! Úgy éreztem magam, mintha a nyakamba szakadt volna egy raklap hobbit Középföldről.

– Miféle marhaságokat firkálsz te itten össze?– mordult rám a Csanád. – Na, vedd szépen elő a kakaskádat, és azzal jáccál, jó?

Megmontam neki, hogy ez nem marhaság, ezt én mind a Lili naplójából másoltam, csókolom!

Erre a Csanád vette a kalapját és elviharzott. Böske nővérem csípőre tette a kezét, és monta nekem, hogy „Ilyen hüjének lenni már költészet, Benike!”, a Lili meg örökké meg akart fogni, de fojton kicsúsztam a hosszú vörös karmai közül, nem vagyok én az ábrázattya, hogy nyomorgasson!

Eccerűen nem értem, hogy mit követtem én el, hogy annyi bajuk van velem, de komojan! Az egész család dühös rám, hogy elpancsoltam a Lili házasságát és ezzel kivettem legalább százmillió forintot a családi kaszából, de én nem tudom hogy mi közöm ehhez az egészhez csak mer egy oldalt kiírtam a hüje nővérem naplójából?

http://nogradi.hu/nogradi_gergely_konyvei/657-balhes-beni-naploja

TE IS LEHETSZ KUTYABOLOND!

A készülő könyv
a kutyákat nagyon szerető gyerekeknek íródik.

Három karó egy órán

„Lerakunk egy tál ételt az udvar közepére. Titi, a tacsó 6 méterre ül a táltól, és 2 m/s (méter/másodperc) sebességgel tud futni. Borzas, az óriás snauzer 20 méterre ül a táltól, és a sebessége 4 m/s. Ha egyszerre indítjuk el őket, melyikük ér először az etetőtálhoz?”

Ötödik osztályos koromban ez volt az egyik feladat a féléves matematika felmérőben. A dolgozatra vastag betűkkel a következő választ írtam: „Azt, hogy mi a feladat megoldása, sajnos fogalmam sincs. De az biztos, hogy aki ezt a feladatot kitalálta, az nem ért a kutyákhoz. A snauzer egy nagytestű munkakutya, akinek nem adjuk ugyanazt a tápot, mint a kistestű tacsónak. És két kutyát egy tálból SOHA nem etetünk, mert összeverekednek. Egyébként tökmindegy, melyik ér oda gyorsabban, mert az a kutya fog először enni, amelyik a farkavezér. És ez csakis a tacsó lehet. Nekem tacsóm van, úgyhogy tudom.”

Azon a napon nem kevesebb, mint három karóval mentem haza – és mindet matekból kaptam. Becsszóra így történt! Apukám csak nézett, és vakarta a kopasz feje búbját. Hogy kaphat valaki három egyest ugyanazon az órán? Nos, úgy, hogy kaptam egy egyest erre a felmérő dolgozatra, aztán egyet akkor, amikor kihívott a tanárnő felelni, hogy „javít-

sak”, egyet pedig azért, mert az osztály előtt vitatkozni kezdtem vele, hogy kinek van igaza. Marika néni az ellenőrzőmbé az egyesek mellé a következőket írta: „Bence a matematika órán szemtelen volt a tanárral.”

Bizony, elég pimasz gyerek voltam. És attól tartok, azóta sem sokat változtam, leszámítva, hogy ma már a konyhában elérem a felső polcon a sótartót anélkül, hogy sámlira kelljen állnom.

Matyi, a saskeselyű

Óriási szerencsém volt, hogy a szüleim végtelennek tűnő türelemmel (és beletörődéssel) viselték el már óvodás koromban megnyilvánuló vonzódásomat az állatvilág iránt, amely később korlátokat nem ismerő állatgyűjtő szenvedéllyé kerekedett. Biztos neked is van olyan osztálytársad, akinek van otthon aranyhörcsöge. Képzeld el, hogy nekem egyszerre huszonhárom hörcsögöm volt! Tíz éves koromban minden létező csúszó-mászó, tollas, szőrös vagy pikkelyes élőlényt hazacipeltem, amelyeket az állatkereskedésekben vagy az újpesti madárpiacon szereztem, esetleg a Margitszigeti halastóban találtam. A budapesti Dráva utca 11. szám alatti panelház tizedik emeleti lakásában (1+2 félszoba) elkülönített, hat négyzetméteres gyerekszobám önkéntes állatmenhelyé változott, ahol a csúcsponton huszonegy akvárium, tizenkét terrárium, egy aranyhörcsög tenyészet, tizenöt japán táncolóegér, egy szakállas agáma, négy degu, egy félszemű mogyorós pele, egy – a 81-es troli kereke alól kimentett – süni, három görög teknős, egy mocsári teknős (ezek egyébként védett ál-

latok), két piros fülű ékszerteknős, egy madárpók, egy barnavarangy, egy szavanna varánusz, két lógó fülű törpenyúl, egy csincsilla, három tengerimalac, számtalan patkány és fehér egér, valamint egy tucat kalitka, bennük egy burunduk család (ismertebb nevén: csíkos mókus), négy hullámos papagáj, két nimfapapagáj, öt zebrapinty, és egy gyorsan szaporodó, narancssárga kanári-család lakott. És persze ott volt Matyi, a fülsüketítő krákogásával éjszakánként még a szomszédokat is felriasztó szajkó – népies nevén mátyásmadár –, akire anyám azóta is csak úgy emlékszik: „az a borzalmas saskeselyű”! (Ninjáról, a titokban becsempészett törpekajmánról és Bubórol, a fészekből kiesett bagolyfiókáról azóta sem tudnak az én drága szüleim.)

Visszatekintve, lehet, hogy egy kicsit túlzásba vittem az állatimádatot. Anyám egyszer kinyitotta a ruhásszekrényét, és majdnem szívrohamot kapott, mert a gekkóknak fenntartott tücsöktenyészetem a nyári melegben „kikelt”, és százával rajzottak elő a szekrényből a pici tücskök. Máskor pedig az anyukám azért lett rosszul, mert meggyilevest akart csinálni, és kinyitotta a „Ne nyisd ki! Halkaja!” feliratú befőttesüveget. Az üvegben vidáman tekergőztek a tubifex-golyók, az undormány szagú csővájó férgek.

Gerzson megeszi a bundát

Nem tudom, kedves olvasóm, hány éves vagy és hányadik osztályba jársz, nem tudom fiú vagy-e vagy lány, nem tudom hol laksz, de egy-két dologban biztos vagyok. Az egyik, hogy te egy okos gyerek vagy. Miből gondolom ezt? Az okos gye-

rek az, aki szeret könyveket olvasni, mégpedig azért, mert kíváncsi, és mert valamit tudni akar, hogy még okosabb legyen. De nem csak azért, hogy okosabb legyen a többi gyereknél, hanem hogy valamit ügyesen meg tudjon csinálni. Például az én könyvem elolvasása után azt, hogy a kutyája visszajöjjön, amikor hívják, és ne harapja meg a postást. Másrészt azt is tudom, hogy vagy van már egy kutyád, akit nagyon szeretsz, vagy pedig nemsokára lesz kutyád, akit nagyon fogsz szeretni. És a könyvemből, ha majd a szüleid megveszik neked, megtanulhatod, hogyan is kell bánni a kutyusoddal.

Bár bevallom, hogy ha jobban belegondolok, nekem valóban egész életemben csak bolond kutyáim voltak. Egyik nevetlenebb volt, mint a másik.

Először is ott volt Maxi, az alig tíz hetes németjuhász kölyök, aki még óvodás koromban érkezett hozzánk a fóti kutyamenhelyről. Mivel egész éjszaka éles, nyivákoló hangon sírdogált, az én apukám reggelig a kosara mellett térdelt, és simogatta szegénykét, hogy a család többi tagja tudjon tőle aludni. Tűhegyes kis fogaival letépte a fürdőszobafüggönyt, és persze mindent összepisilt.

Aztán ott volt Gerzson, a három éves, oroszlán méretű írszetter–kuvasz keverék, aki három nappal a megérkezése után, az ujjánál fogva leszaggatta rólam, majd félig megbálta életem első (és utolsó) irhabundáját. (Szegény édesanyám két hónapig takarított egy könyvtárban, hogy a fizetéséből meg tudja venni nekem azt a bundát.) Gerzson persze csak játszani akart, de az én anyukám, miközben a pénztárnál állt sorba, a Zöld ABC ablakából csak annyit látott, hogy az a böhöm nagy kutya nekem ugrik és morogva tépi a kabáto-

mat. Úgy kellett felmosni a kőről. Nem Gerzsont. Az anyukámat. Ezután jött Bobika, a méregzsák tacsókókeverék, aki tizenöt éven keresztül uralkodott a családukon, és gondolkodás nélkül mindenkit megharapott, aki megpróbálta megkérőjelezni, hogy ő a főnök. Ez pedig úgy nagyjából hetente megtörtént.

Úgyhogy a tapasztalatok alapján és persze kutyás könyvekből, meg nálam okosabb szakemberektől az elmúlt harminc évben kénytelen voltam megtanulni, hogyan kell helyesen kutyát tartani, kutyát nevelni és kutyát szeretni. És most ezt a tudást átadom neked ebben a könyvben, ha megengeded.

Szöveg © Nógrádi Gábor, Nógrádi Gergely, Nógrádi Bence 2017

A szövegeket és a borítókat a Presskontakt, a Móra és a Manó kiadónál megjelent könyvek felhasználásával szerkesztettük.

www.nogradi.hu

Presskontakt Bt. 2131 Göd, Pf. 82
Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője
info@presskontakt.hu

Műszaki szerkesztő: Székelyhidi Ilona
Szöveggondozás: GRAFICA Bt.